

The Rebbe

Parsha Tazria & Metzora

Nun Alef

משׁיחות שבת-פרשת תזריע מצרע, ו' אִיר ה'תנש"א

From Sichos of Shabbos, Parshas Tazria-Metzora, 6th of Iyar, 5751 (1991)

(א)	
In continuation to what was spoken about, and especially emphasized in the most recent time literally, regarding the necessity for the action of every single individual of Israel, to do everything dependent on him to bring our righteous Moshiach in actual reality immediately and literally,	בְּהַמְשִׁיךְ לְהַמְדִּיבַר וּמִדְגֵּשׁ בְּיוֹתֵר בְּזֶמֶן הָאַחֲרוֹן מִמֶּשׁ עַל־דִּבְרֵי הַצֵּרָה בְּפַעֲלָתוֹ שֶׁל כָּל־אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת כָּל הַתְּלוּי בּוֹ לְהַבְיֵא אֶת מְשִׁיחַ צְדִקְנוֹ בְּפַעֲלָ מִמֶּשׁ תַּכְף וּמִיָּד מִמֶּשׁ
— Since in these very days (at the conclusion of the month of Nissan, which is "It shall be a year of 'I shall show you wonders'") — all the "ends" (both "ketz hayamin" and "ketz hayamim") have concluded — literally in their simple sense, and certainly Moshiach Tzidkeinu is coming immediately, and every single person will point with his finger and say "Behold, this (the King Moshiach) has come," meaning he already came (in the past tense) at the moment just before this moment —	כִּיּוֹן שֶׁבְּנִימְנוּ אֵלֶּה מִמֶּשׁ (עַם סִיּוּמוֹ שֶׁל חֹדֶשׁ נִסָּן- דְּהִיָּה תֵּהֵא שָׁנַת אֲרָאָנוּ נִפְלְאוֹת) כָּלּוּ כָּל הַקְּצִי"ן (קֶץ הַיָּמִים "קֶץ הַיָּמִין") כְּפִשּׁוּטוֹ מִמֶּשׁ, וּבְנִדְאֵי שֶׁתַּכְף וּמִיָּד בָּא מְשִׁיחַ צְדִקְנוֹ, וְכָל־אֶחָד וְאֶחָד מִרְאֵה בְּאֶצְבָּעוֹ וְאוֹמֵר הִנֵּה זֶה (מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ) בָּא, שֶׁכָּכֵר בָּא (בְּלִשׁוֹן — עֵבֶר) בְּרִגְעַ שְׁלִפְנֵי רִגְעַ זֶה
it is necessary to explain the emphasis on the concept of the Redemption, and the role of every single individual of Israel in bringing the Redemption, particularly in the matters related to this holy Shabbos day: — First and foremost: in the matters of Torah connected specifically to this holy Shabbos day — in the Parshah of the week (including also the Parshah that we begin reading at Minchah), and also in the chapter of Pirkei Avos for this holy Shabbos day, and also regarding the content of the time itself — both in regard to the generality of the month, and in regard to the days of Sefirah, as will be explained.	יֵשׁ לְבָאֵר הַדְּגִשָּׁת עֲנִינָה הַגָּאֵלָה וּפַעֲלָת כָּל־ אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בְּהַבְאָת הַגָּאֵלָה בְּעֲנִינֵי יוֹם הַשְּׁבִת־קֹדֶשׁ זֶה: לְכָל לְרֹאשׁ - בְּעֲנִינֵי הַתּוֹרָה הַשִּׁיכִים בְּמִיָּחָד לַיּוֹם הַשְּׁבִת־קֹדֶשׁ זֶה - בְּפִרְשַׁת הַשְּׁבוּעָה (כּוֹלֵל גַּם הַפִּרְשָׁה שֶׁמַּתְחִילִין לְקַרֵּא בְּמִנְחָה), וְכֵן בְּפִרְקֵי אֲבוֹת דִּיּוֹם הַשְּׁבִת־קֹדֶשׁ זֶה, וְגַם בְּתַכְנִי שֶׁל הַזֶּמֶן - הֵן בְּנוֹגֵעַ לְכָלִּיּוֹת הַחֹדֶשׁ, וְהֵן בְּנוֹגֵעַ לַיָּמִי הַסְּפִירָה, כְּדִלְקַמֵּן
(ב)	
In the Parshah of the week — Tazria-Metzora — the matter of Redemption is especially emphasized:	בְּפִרְשַׁת הַשְּׁבוּעָה - תּוֹרִיעַ מִצְרַע - מִדְגֵּשׁ בְּיוֹתֵר עֲנִינָה הַגָּאֵלָה
"Tazria" — "A woman who conceives and gives birth to a male" — as is known, birth ("and she gave birth") alludes to Redemption (as it is written, "Zion has given birth to her children"), and the birth of a male alludes to the strength and intensity (male) of the true and complete Redemption, an eternal Redemption after which	תּוֹרִיעַ" - אִשָּׁה כִּי תוֹרִיעַ וְנִלְדָה זָכָר" - כִּידּוּעַ שְׁלָלָה (וְנִלְדָה") רּוּמָזָת עַל גָּאֵלָה (כְּמוֹ־שֶׁכְּתוּב יִלְדָה צִיּוֹן אֶת בְּנֵיהָ"), וְלִדַּת זָכָר רּוּמָזָת עַל הַחֹזֶק וְהַתַּקְּףָה (זָכָר) דְּגָאֵלָה הָאֱמֶתִית וְהַשְּׁלֵמָה, גָּאֵלָה נִצְחִית שְׁאִין אַתְרִיָּה גְּלוּת שִׁיר חֹדֶשׁ "לְשׁוֹן זָכָר" עַל־יְדֵי מְשִׁיחַ צְדִקְנוֹ

The Rebbe

Parsha Tazria & Metzora

Nun Alef

משׁיחות שבת־פֶּרֶשֶׁת תִּזְרִיעַ מִצְרַע, ו' אֵיךְ ה'תִּנְשׂ"א

From Sichos of Shabbos, Parshas Tazria-Metzora, 6th of Iyar, 5751 (1991)

there will be no exile — a "new song" (in the masculine form) — through our righteous Moshiach,	
meaning, that "she gave birth to a male" hints at the birth (the revelation) of the soul of Moshiach, which is from the loftiest level of the "World of Males" (Alma DeD'chura).	הינו, ש'וילדה זכר" רומז על לדת (התגלות) נשמת משיח שהיא ממדרגה היותר עליונה מעלמא דדכורא"י.
And in more detail: "A woman who conceives" — refers to the general work of Knesses Yisrael (the Congregation of Israel — "woman") during the time of exile, which is compared to "sowing" ("conceives"),	ובפרטיות יותר: אשה כי תזריע" — קאי על כללות העבודה דכנסת ישראל (אשה) בזמן הגלות שנמשלה ("לזריעה" יי (תזריע
as it is written, "And I will sow her for Me in the land," and "Those who come shall cause Jacob to take root," etc.;	כמו־שכתוב וזרעתיה לי בארץ", הבאים ישרש יעקב וגו'
and through the sowing of our actions and our service throughout the entire time of exile, it immediately (without any interruption at all) causes the sprouting ("Israel shall blossom and bud") of the true and complete Redemption through our righteous Moshiach, after which there will be no exile — "and she gives birth to a male."	ועל־ידי הזריעה דמעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות" נעשית (תכף ומיד, ללא הפסק כלל) הצמיחה (צייץ ופרח ישראל"י) דהגאלה האמתית והשלמה על־ידי משיח צדקנו שאין אחריה גלות — וילדה זכר
And "Metzora" — as stated in the Gemara: What is the name (of Moshiach)?... "The leper (Metzora) of the house of Rabbi" (i.e., Metzora of the house of Rabbi), as it says, "Surely our illnesses he bore, and our pains he carried them; and we considered him stricken, smitten by G-d, and afflicted."	ומצרע" - כדאיתא בגמראי מה שמו (של משיח).. חורא דבי רבי שמו (מצרע של בית רבי), שנאמר"י אכן חלינו הוא נשא ומכאבינו סבלם ואנחנו חשבנוהו", נגוע מכה אלקים ומענה
What is his sign? — He sits among the poor, sufferers of illnesses and afflictions; and he too is afflicted, as it is written, "But he was pierced for our transgressions," and it is written, "Our illnesses he bore."	מאי סימנה ותיב ביני עניי [=מהו סימנו — יושב בין עניים] סובלי חלאים"8', מנגעים, והוא ננמי [=גם־כן] מנגע, דכתיב"י והוא מחלל מפשענו וכתיב חלינו הוא נשא
And in more detail, following the continuation of the verse: "This shall be the law of the Metzora on the day of his purification," and to the extent that it is customary to call this Parsha "the Parsha of Purity" —	ובפרטיות יותר כהמשך הכתוב זאת תהיה תורת המצרע ביום טהרתו"21, ועד שנוהגין לקרא פרשה זו בשם פרשת טהרה"22
that "Metzora" is the name of Moshiach during the time of exile, for although he himself is in a state of absolute perfection, as it is written, "Behold, My servant shall prosper, he shall be exalted and	שמצרע" הוא שמו של משיח בזמן הגלות, שאף שמצד עצמו הוא בתכלית השלמות, כמו שכתוב ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד", מכל־מקום, סובל וכואב בדעצמו צער ומכאובי הגלות

The Rebbe

Parsha Tazria & Metzora

Nun Alef

משניות שבת-פרשת תזריע מצרע, ו' איר ה'תנש"א

From Sichos of Shabbos, Parshas Tazria-Metzora, 6th of Iyar, 5751 (1991)

extolled, and be very high," nevertheless, he suffers and feels in his own being the pain and afflictions of the exile;	
and "on the day of his purification" (when the affliction of tzaraas is healed from the afflicted one) — this refers to the state and activity of Moshiach when he is revealed and redeems the Children of Israel in the true and complete Redemption.	וביום טהרתו" (שנרפא נגע הצרעת מן הצרוע) קאי על מעמדו ומעבו של משיח כשמתגלה וגואל את בני-ישראל בגאולה האמתית והשלמה
(ג)	
And it is necessary to understand:	וצריך להבין
1) The connection and relationship between the two Parshiyos, Tazria-Metzora (which in many years are read together) — for seemingly, the name "Tazria" (which, in and of itself, is associated with birth, as is explained in the verse "A woman who conceives and gives birth," meaning that when she "conceives," then the continuation of "and gives birth" follows) indicates Redemption,	(א) הקשר והשיכות דב' הפרשיות תזריע-מצרע (שכבמה וכמה שנים קורין שניהם יחדו) - דלכאורה, השם תזריע" (שמצד עצמו קשור עם ההולדה, כמפרש בפתוב אשה כי תזריע וילדה", שכאשר תזריע" אזי, בא ההמשך דוילדה") מורה על הגאולה
whereas the name "Metzora" (which, in and of itself, is the opposite of purity, and requires a special process in order to achieve the state of "on the day of his purification") indicates (the suffering and pains of) exile, and how are the two of them connected together?	ואלו השם מצרע" (שמצד עצמו הוא הפך הטהרה, ויש צורך בפעולה מיוחדת כדי לפעל המעמד ומצב דביום טהרתו") מורה על (צער ומכאובי) הגלות, ואיך יתחברו שניהם יחדו?
2) And mainly: regarding the sequence of the Parshiyos — Tazria (and afterward) Metzora — for seemingly, after "a woman who conceives and gives birth to a male," an eternal Redemption after which there is no exile, there should no longer be a state and condition of "Metzora," which is connected with the concept of exile?	(ב) ועקר: בנוגע להמשך הפרשיות - תזריע (ואחר-כך) מצרע - דלכאורה, לאחר שאשה פי תזריע וילדה זכר", גאולה נצחית שאין אחריה גלות, לא שיה עוד מעמד ומצב דמצרע" שקשור עם ענין הגלות?
3) And along the same lines regarding each of the two Parshiyos individually — the name of the Parsha relative to its content:	(ג) ועל-דרך זה בכל אחת מב' הפרשיות בפני-עצמה - שם הפרשה ביחס לתכנה
In Parshas Tazria — the name of the Parsha indicates Redemption ("a woman who conceives and gives birth"), yet the continuation and main body of the Parsha deals with the laws of negaim (afflictions), which point to exile;	בפרשת תזריע" - שם הפרשה מורה על הגאולה (אשה כי תזריע וילדה"), והמשך ועקר הפרשה הוא בדיני "נגעים שמורה על הגלות

The Rebbe

Parsha Tazria & Metzora

Nun Alef

משׁיחות שבת־פֿרשת תזריע מצרע, ו' אִיִר ה'תנש"א

From Sichos of Shabbos, Parshas Tazria-Metzora, 6th of Iyar, 5751 (1991)

and in Parshas Metzora — the name of the Parsha (as it is called in the Torah) indicates exile, yet the continuation of the Parsha deals with the laws of the purification of the Metzora ("This shall be the law of the Metzora on the day of his purification"), which points to Redemption.	ובפֿרשת מצרע — שם הפֿרשה (כפי שנקראת בתורה) מורה על הגלות, והמשפּה הפֿרשה הוא בדיני טהרת המצרע (זאת תהיה תורת המצרע ביום טהרתו) שמורה על הגאֵלה
And seemingly, since the name of the Parsha expresses and emphasizes the content of the Parsha, it would be more fitting that the Parsha dealing with the laws of negaim (the matter of exile) should be called "Metzora," and the Parsha dealing with the laws of purification (the matter of Redemption) should be called "Tazria"?	ולכאורה, כיון ששם הפֿרשה מבטא ומדגיש תכן הפֿרשה, הִנֵּה מתאים יותר שהפֿרשה שמדברת בדיני נגעים (ענין הגלות) תקרא בשם מצרע, והפֿרשה שמדברת בדיני הטהרה (ענין הגאֵלה) תקרא בשם "תזריע"?
4) And along the same lines regarding the name of Moshiach: Since Moshiach is the redeemer of Israel — why is it that his name (which describes his essence and purpose) emphasizes the concept of exile by calling him "Metzora"?	ד) ועל־דרך זה בנוגע לשמו של משיח: כיון שמשיח הוא גואֵלם של ישראל - למה מדגישים בשמו (שהשם מתאר מהותו וענינו) ענין הגלות על־ידי קריאתו בשם מצרע
(ד)	
And it will be understood by first explaining the matter of <i>nega'im</i> (afflictions):	וְיֻכַּן בְּהקדם הבאיר בענין הנגעים
On the verse "A man when there will be in the skin of his flesh, etc.," it is explained in <i>Likkutei Torah</i> that "Adam" refers to a high level, because he is the complete form of everything [=completion of all],	על הפסוק אדם כי יהיה בעור בשרו גו', מבאר בלקוטי־תורה שאדם הוא במדרגה גדולה לפי שהוא [שלמו דכלא = שלמות הכל]
this "Adam," when he has perfected his deeds and corrected everything,	אדם הזה בשמכשרין מעשיו ותקן כל הדברים
it is still possible that in the skin of his flesh, the lowest aspect of him, the evil and dross have not yet been refined and removed,	יוכל להיות עדין בעור בשרו בחינה התחתונה שבו לא נתברר הרע והפסלת ממנו
and physical signs are born in his flesh — these are the <i>nega'im</i> — because spiritually, in his service of Hashem, he has corrected his actions and refined the evil from the good in all matters (refinement of evil from body and soul),	ונולדים סימנים בגשמיות בבשרו .. והם הנגעים .. מפני שברוחניות בעבודת ה' תקן במעשיו וברר הרע (מן הטוב בכל הדברים) (ברור הרע מן הגוף ומן הנפש)
except that the residue in the very outer garments has not yet been refined, therefore it was born in his flesh only externally.	רק פסלת שבסוף לבושו עדין לא נתברר, לכן נולדו "בבשרו רק בחיצוניות

The Rebbe

Parsha Tazria & Metzora

Nun Alef

משׁיחות שבת־פֶּרֶשֶׁת תִּזְרִיעַ מִצְרַע, ו' אֵיךְ ה'תִּנְשׂ"א

From Sichos of Shabbos, Parshas Tazria-Metzora, 6th of Iyar, 5751 (1991)

And it is possible to add with precision in the language of the verse "a man when there will be in the skin of his flesh a <i>nega</i> of <i>tzara'as</i> ":	וַיֵּשׁ לְהוֹסִיף בְּדִיּוּק לְשׁוֹן הַכְּתוּב אָדָם כִּי יִהְיֶה בְּעוֹר ":בְּשָׁרוֹ גּוֹ' לְנֹגַע צָרַעַת
"In the skin of his flesh" — meaning not only is it not associated with the essence (the essential self) of the person and his sinews, but not even with his flesh (and sinews) of the person,	בְּעוֹר בְּשָׁרוֹ" – נִשְׁלָא זֶה בְּלִבְד שְׁאִינוּ שִׁיךְ לְהַעֲצָם (הַעֲצָמִיּוֹת) דְּהָאָדָם וְגִידִים שְׁלוֹ, אֲלֵא שְׁאִינוּ שִׁיךְ אֶפְלוּ לְהַבְשָׁר" (וְגִידִים) דְּהָאָדָם
a thing which is changed and added by eating and drinking (which become blood and flesh like his own flesh), but only to the skin that surrounds (the external and encompassing) the flesh;	דְּבַר הַמִּשְׁתַּנָּה וְנִתְוַסַּף בּוֹ עַל־יְדֵי אֲכִילָה וְשִׁתָּה שֶׁנֶּעֱשִׂים דָּם וּבָשָׂר כְּבָשָׂרוֹ, כִּי אִם לְהַעוֹר" שֶׁמִּסְבִּיב ".(חִיצוֹנִיּוֹת וּמִקִּיף) לְהַבְשָׁר
And "in the skin of his flesh" (the external of the flesh) itself — "a man when there will be in the skin of his flesh," meaning, this is not something normal, but an occurrence ("mikreh nikra'is") that goes beyond the ordinary pattern.	וּבְעוֹר בְּשָׁרוֹ" (הַחִיצוֹנִיּוֹת דְּהַבְשָׁר) גּוֹפָא - אָדָם כִּי יִהְיֶה בְּעוֹר בְּשָׁרוֹ", הֵינּוּ, שְׁאִין זֶה דְּבַר הַרְגִּיל, אֲלֵא מִקְרָה (מִקְרָה נִקְרִית") הַיּוֹצֵא מִגֶּדֶר הַרְגִּילִי
And even then (when it is in the skin of his flesh) — it is only a <i>nega tzara'as</i> — <i>nega</i> (affliction) also meaning <i>touch</i> , that is, the unwanted matter does not belong (to him, not even) to his externality (skin of his flesh), but merely touches him.	וְגַם אַז (כְּשִׁוְהִיָּה בְּעוֹר בְּשָׁרוֹ") הִרְיָזָה רַק נֹגַע צָרַעַת – נֹגַע" גַּם מִלְשׁוֹן גִּיּוּעָה, הֵינּוּ, שֶׁהַעֲנִין הַבְּלִתִּי רָצוּי אִינוּ שִׁיךְ (אֲלִיו, אֶפְלוּ לֹא) לְחִיצוֹנִיּוֹתוֹ (עוֹר בְּשָׁרוֹ"), אֲלֵא רַק נֹגַע בּוֹ
And further and primarily — as is added in <i>Likkutei Torah</i> — even <i>nega'im</i> (afflictions) are lofty matters;	וְעוֹד וְעָקָר - כְּפִי שֶׁמוֹסִיף בְּלִקּוּטֵי־תוֹרָה - וְגַם נֹגַעִים דְּבָרִים גְּבוּהִים הֵן
that a person is not called "impure" until the <i>Kohen</i> declares him impure,	,שְׁאִינוּ נִקְרָא טָמֵא עַד שֶׁיִּקְרָאנוּ הַכֹּהֵן טָמֵא
and as long as the <i>Kohen</i> has not yet pronounced him "impure," the <i>nega'im</i> are not considered impurity at all,	וּכְשֶׁעֲדִין לֹא קָרָא לוֹ שֵׁם טָמֵא אֵין הַנֹּגַעִים בְּכָל־ טָמְאָה
but on the contrary, they are supernal lights, only that they are <i>strict judgments</i> (<i>dina kashya</i>) of holiness.	אֲלֵא אֲדַרְבָּה, הֵם אוֹרוֹת עֲלִיּוֹנִים, רַק שֶׁהֵם דִּינָא קָשְׁיָא [=דִּינִים קָשִׁים] דְּקִדְשָׁה
(ה)	
And it can be said, that these two matters — that the <i>nega'im</i> are only residue at the edge of his garments (in externality) which has not yet been refined, and that they are lofty matters, supernal lights (which seem to be opposite matters) — are dependent on one another:	וַיֵּשׁ לוֹמַר, שֶׁב' עֲנִינִים אֵלוּ שֶׁהַנֹּגַעִים הֵם רַק פִּסְלֹת שֶׁבִסּוֹף לְבוּשָׁיו (בְּחִיצוֹנִיּוֹת) שְׁעֲדִין לֹא נִתְבָּרַר", וְהֵם דְּבָרִים גְּבוּהִים .. אוֹרוֹת עֲלִיּוֹנִים" (עֲנִינִים הֶפְכְּיִים לְכַאוֹרָה) - תְּלוּיִים זֶה בָּזֶה

The Rebbe

Parsha Tazria & Metzora

Nun Alef

משׁיחות שבת־פֶּרֶשֶׁת תִּזְרִיעַ מִצְרָע, ו' אֵיךְ ה'תנש"א

From Sichos of Shabbos, Parshas Tazria-Metzora, 6th of Iyar, 5751 (1991)

Since <i>nega'im</i> are, in essence, lofty matters — supernal lights — therefore, even when something undesirable is drawn from them through the nurture of the external forces,	כִּיּוֹן שְׁנֵעִים" הֵם בְּעֶצֶם דְּבָרִים גְּבוּהִים .. אִוְרוֹת ,"עֲלִיּוֹנִים
it is merely an external matter that touches (only a mere touch) the lowest aspect (the edge of his garments) alone.	לְכוּ, גַּם כְּשֶׁנִּשְׁתַּלְשַׁל מֵהֶם עֲנָן בְּלִתִּי רָצוּי עַל־יָדִי יְנִיקַת הַחִיצוֹנִים, הִרְיִזָּה רַק עֲנָן חִיצוֹנִי שְׂנוּגֵעַ (נִגְיָעָה בְּלִבָּד) בְּחִינָה הַתַּחְתּוֹנָה (בְּסוֹף לְבוּשִׁיו) בְּלִבָּד
And therefore, also the rectification for this (the purification of the Metzora) is not through an entirely new matter, but rather, through the revelation of the true nature of the <i>nega'im</i> — that they are supernal lights —	וְלָכוּ, גַּם הַתְקוּן עַל זֶה (טְהֻרַת הַמִּצְרָע) הוּא (לֹא עַל־יָדִי עֲנָן חֲדָשׁ לְגִמְרִי, אֶלָּא) עַל־יָדִי גְלוּי עֲנִינָם — "הָאֱמֵתִי שֶׁל הַנִּגְעִים שֶׁהֵם אִוְרוֹת עֲלִיּוֹנִים
as hinted in the language of the verse "This shall be the law of the Metzora on the day of his purification," meaning that his purification is through "day" — whose concept is light and revelation,	כְּמִרְמֵז בְּלִשׁוֹן הַכְּתוּב זֹאת תִּהְיֶה תוֹרַת הַמִּצְרָע כִּיּוֹם טְהֻרָתוֹ, "שֶׁטְהֻרָתוֹ" הִיא עַל־יָדִי יוֹם, "שֶׁעֲנִינָו אִוֵּר וְגִלּוּי
as it is written, "And G-d called the light 'day,'" meaning, the revelation of the supernal lights (their true nature) of the *nega'im,	כְּמוֹ־שֶׁכְּתוּב וַיִּקְרָא אֱלֹקִים לְאוֹר יוֹם, "הַיּוֹם, גְּלוּי הָאוֹרוֹת עֲלִיּוֹנִים (עֲנִינָם הָאֱמֵתִי) שֶׁל הַנִּגְעִים
and through this is nullified the nurture of the external forces until it is transformed to purity — even in externality alone.	וְעַל־יָדֵינוּ מִתְבַּטֵּל יְנִיקַת הַחִיצוֹנִים עַד לְהִפָּךְ) (הַטְהָרָה אֲפִלּוּ בְּחִיצוֹנוּת בְּלִבָּד
(1)	
And the explanation of the matter:	וּבְאוֹר הָעֲנָן
The cause for the possibility of the nurture of the external forces to the extent of the opposite of purity (openly and externally) from the "supernal lights" of the <i>nega'im</i> (in their truth),	סִבַּת הָאֲפָשְׁרוּת לִיְנִיקַת הַחִיצוֹנִים עַד לְהִפָּךְ הַטְהָרָה (בְּגִלּוּי וּבְחִיצוֹנוּת) מִהָאוֹרוֹת עֲלִיּוֹנִים" דְּנִגְעִים (לְאִמְתָּתָם),
is because of the greatness of the level of the "supernal lights" that they are unable to be enclosed within vessels.	הִיא, מִפְּנֵי גִדּוֹל מַעֲלַת הָאוֹרוֹת עֲלִיּוֹנִים" שְׁאִינָם יְכוּלִים ."לְהִתְלַבֵּשׁ בְּכֵלִים
And in the language of Kabbalah and Chassidus, "Lights of Tohu" that are above the ability to be enclosed within vessels of Tikkun,	וּבְלִשׁוֹן הַקַּבָּלָה וְהַחֲסִידוּת אִוְרוֹת דְּתַהוּ שֶׁלֹּא מַעֲלָה ,"מִהִתְלַבְּשׁוֹת בְּכֵלִים דְּתִקּוּן
from which (after the "breaking" etc.) all undesirable matters were drawn down.	שֶׁמֵּהֶם נִשְׁתַּלְשְׁלוּ (לְאַחֲרֵי הַשִּׁבְרָה כּו') כָּל הָעֲנִינָם הַבְּלִתִּי רָצוּיִים
And the concept in the service of man:	וְהָעֲנָן בְּעִבּוֹדַת הָאָדָם

The Rebbe

Parsha Tazria & Metzora

Nun Alef

משׁיחות שבת־פרשת תזריע מצרע, ו' אִיר ה'תנש"א

From Sichos of Shabbos, Parshas Tazria-Metzora, 6th of Iyar, 5751 (1991)

The "supernal lights" that are not enclosed within vessels cause a movement of <i>ratzoh</i> — which is the concept of <i>klos hanefesh</i> (yearning of the soul),	האורות עליונים "שאינם מתלבשים בכלים" פועלים .. — "תנועה של רצוא
that the light of the soul expires and withdraws from the vessels, due to the paucity of the vessels,	שהוא ענן כלות הנפש, שפלה תכלה אור הנפש ותסתלק מן הכלים מעוט הכלים
so that there is no expansion downward, but rather, to ascend and be absorbed in the light of Hashem.	שלא יהיה בחינת התפשטות למטה, אלא להסתלק "למעלה ולכלל באור ה
And from this can come the nurture of the external forces — because there is no drawing down of the quality of <i>shov</i> (return) into vessels and holy letters,	ומזה נכל להיות ניקת החיצונים — מחמת שאין נמשך, בחינת שוב בכלים ואותיות דקדשה
then from the quality of <i>ratzoh</i> alone can branch out the nurture of the external forces,	אזי מבחינת הרצוא לבד יוכל להסתעף ניקת, החיצונים
like after the excitement in prayer, if one does not engage in Torah, it can result that from the enthusiasm develops strict judgments, anger,	כמו שאחר ההתלהבות בתפלה אם אינו עוסק בתורה, יוכל להתהוות מההתלהבות בחינת דינים קפידא וכעס
and from this branches also arrogance, etc.	ומזה נסתעף גם־כן יש וגסות כו
And the advice for this — as our Sages said, "If your heart runs, return to One,"	והעצה לזה — כמאמר רבותינו "ל אם רץ לבך שוב", "לאחזק
that after <i>ratzoh</i> there must be <i>shov</i> ,	"שלאחרי הרצוא צריך להיות שוב
which is the matter of <i>bittul</i> (nullification), until complete nullification of existence —	.. שהוא ענן הבטול, עד לבטול במציאות
that one has no strength at all to be excited with fiery flashes in the state of ego and somethingness,	שאין לו כח כלל להתפעל ברשפי אש בבחינת יש) ודבר
but is like a still stone — like we see when a servant comes before the king, when he comes very close to stand before the king, he remains without strength and vigor,	אלא הוא כאבן דומם.. כמו שאנו רואים בבוא העבד לפני המלך.. כשבא מקרוב מאד לעמד לפני המלך אז .. לא נשאר בו כח ועז
because he has become completely nullified from his existence.	.. מפני שנתבטל ממציאיותו לגמרי
And through the <i>bittul</i> , there will come the return to expansion within vessels, from one vessel to another down below specifically,	ומצד הבטול .. יבוא ההשבה להתפשט בכלים מכלים, "שונים למטה דוקא
and through this is fulfilled the supernal intention — that the Holy One, blessed be He, desired to have a dwelling place specifically in the lowest realms.	ועל־ידי זה נשלמת הכונה העליונה שנתאנה הקדוש־ברוך־הוא להיות לו יתברך דירה בתחתונים דוקא

The Rebbe

Parsha Tazria & Metzora

Nun Alef

משׁיחות שבת־פֶּרֶשֶׁת תִּזְרִיעַ מִצְרַע, ו' אֵיךְ ה'תנש"א

From Sichos of Shabbos, Parshas Tazria-Metzora, 6th of Iyar, 5751 (1991)

And thus it is found, that the effect of <i>shov</i> (return) following the <i>ratzoh</i> (yearning) is, that even the "supernal lights" which are above being enclosed in vessels (the movement of <i>ratzoh</i>) are drawn down and revealed in vessels (the movement of <i>shov</i>).	ונמצא, שפֿעֶלֶת הַשׁוֹב "שְׁלֹא־חָרִי הִרְצוּא", הִיא, שְׁגָם הָאוֹרוֹת עֲלִיּוֹנִים "שְׁלֹמֶעֱלָה מִהֶתְלַבְּשׁוֹת בְּכָלִים (תְּנוּעַת הִרְצוּא) יוֹמָשְׁכוּ וַיִּתְּגְלוּ בְּכָלִים" (תְּנוּעַת הַשׁוֹב
And in order that it be possible to combine the two movements of <i>ratzoh</i> and <i>shov</i> , ascent and drawing down, Chesed and Gevurah, there must be a revelation of a level above both — the quality of Tiferes, whose root is in the Kesser, above the order of Hishtalshelus (chain-like descent),	וְכֵדִי שְׂיֻכַּל לְהִיּוֹת חֲבוּר ב' הַתְּנוּעוֹת דְּרָצוּא וְשׁוֹב, הַעֲלָאָה וְהַמְשָׁכָה, חֶסֶד וְגִבּוּרָה, צְרִידָה לְהִיּוֹת הַתְּגָלוֹת בְּחִינָה שְׁלֹמֶעֱלָה מִשְׁנִיָּהֶם בְּחִינַת הַתְּפָאֶרֶת, שְׁשִׁרְשָׁה בְּבְחִינַת הַכֶּתֶר שְׁלֹמֶעֱלָה מִסְדֵּר הַשְּׁתַּלְשֻׁלוֹת
through which is accomplished the joining of the two opposites — Chesed and Gevurah, ascent and drawing down, <i>ratzoh</i> and <i>shov</i> , so that even the supernal lights, which are above vessels, are drawn down and revealed in vessels.	שְׁעַל יָדָה נַעֲשֶׂה חֲבוּר ב' הַקְדִּין דְּחֶסֶד וְגִבּוּרָה, הַעֲלָאָה וְהַמְשָׁכָה, רָצוּא וְשׁוֹב, שְׁגָם הָאוֹרוֹת עֲלִיּוֹנִים "שְׁלֹמֶעֱלָה מִכָּלִים יוֹמָשְׁכוּ וַיִּתְּגְלוּ בְּכָלִים
And this is the matter of the purification of the Metzora — "This shall be the Torah of the Metzora on the day of his purification" — the <i>Torah of the Metzora</i> (and not simply "the purification of the Metzora," or the like),	וְזִהְיֶה־עֲנִינוּ טְהֵרַת הַמִּצְרַע - זֹאת תִּהְיֶה תּוֹרַת הַמִּצְרַע בְּיוֹם טְהֵרָתוֹ" - תּוֹרַת הַמִּצְרַע" (וְלֹא טְהֵרַת הַמִּצְרַע"), (וְכִיצַא־בָּזָה
that his rectification (of the Metzora) is through occupation with Torah,	..שִׁתְּקוּנוֹ (שֶׁל הַמִּצְרַע) .. עַל־יְדֵי עֶסֶק הַתּוֹרָה
because the primary involvement in Torah must be in a state of <i>bittul</i> (self-nullification),	"כִּי עָקֵר עֶסֶק הַתּוֹרָה צְרִידָה לְהִיּוֹת בְּבְחִינַת בְּטוּל
as we say, "And my soul should be as dust to all; open my heart in Your Torah" — and through this,	וְכִמוֹ-שְׂאוּמָרִים וְנַפְשִׁי כְּעָפָר לְכָל תִּהְיֶה (וְעַל־יְדֵי־זֶה) "פֶּתַח לִבִּי בְּתוֹרַתְךָ
through <i>bittul</i> like dust, one becomes a vessel for Torah,	שְׁעַל־יְדֵי הַבְּטוּל כְּעָפָר נַעֲשֶׂה כְּלִי לְתוֹרָה
which is from a most elevated level, above the order of Hishtalshelus — the level of Tiferes,	שֶׁהִיא מִבְּחִינָה נְעֻלִית בְּיוֹתֵר שְׁלֹמֶעֱלָה מִסְדֵּר הַשְּׁתַּלְשֻׁלוֹת בְּחִינַת הַתְּפָאֶרֶת
as our Sages said: "Tiferes is the giving of the Torah,"	"כְּמֵאֶמֶר־רַבּוֹתֵינוּ" לְתַפְאֶרֶת זֶה מִתֵּן תּוֹרָה
and therefore, through its power it is possible to unite the two movements of <i>ratzoh</i> and <i>shov</i> ,	וְלָכֵן בְּכֹחָהּ לְחַבֵּר ב' הַתְּנוּעוֹת דְּרָצוּא וְשׁוֹב
so that even the supernal lights are drawn and revealed in vessels,	שְׁגָם הָאוֹרוֹת עֲלִיּוֹנִים יוֹמָשְׁכוּ וַיִּתְּגְלוּ בְּכָלִים
and through this is nullified the possibility of nurture by the external forces, until the opposite — the purity of the <i>nega'im</i> ,	וְעַל־יְדֵי זֶה מִתְבַּטֵּל הָאֶפְשָׁרוֹת דִּינִיקַת הַחִיצוֹנִים עַד לְהִסָּפֵד הַטְּהָרָה דְּנִגְעִים

The Rebbe

Parsha Tazria & Metzora

Nun Alef

משׁיחות שבת־פֿרשת תזריע מצרע, ו' איך ה'תנש"א

From Sichos of Shabbos, Parshas Tazria-Metzora, 6th of Iyar, 5751 (1991)

since the supernal lights — the true essence of the <i>nega'im</i> — are drawn and revealed below.	כִּיּוֹן שֶׁהָאוֹרוֹת עֲלִיּוֹנִים עֲנִינָם הָאֲמִתִּי שֶׁל הַנִּגְעִים) נִמְשָׁכִים וּמִתְגַּלִּים לְמַטָּה
(i)	
And from this is also understood regarding the general concept of Exile and Redemption — the afflictions (<i>nega'im</i>) of the Metzora (Exile) and their purification (Redemption):	וּמִזֶּה מוֹכֵן גַּם בְּנוֹגַע לְכָלִּלוֹת הָעֲנָן דְּגָלוֹת וּגְאָלָה - :(נִגְעֵי הַמִּצְרָע (גָּלוֹת) וְטִהָרָתָם (גְּאֻלָּה
Exile — whose concept is the concealment and covering over of the Divine light, as it is written, "Our signs we have not seen,"	גָּלוֹת - שֶׁעֲנִינָנוּ הָעֵלֶם וְהִסְתַּר הָאוֹר הָאֱלֹקִי, כְּמוֹ-שֶׁכָּתוּב ,"אוֹתֵינוּ לֹא רָאִינוּ גוֹ
and even to darkness, especially the doubled and redoubled darkness at the end of the time of exile —	וְעַד לַחֹשֶׁךְ, וּבִפְרָט הַחֹשֶׁךְ כְּפוּל וּמִכְפָּל דְּסוּף זְמַן — הַגָּלוֹת
nevertheless, in its root and source, it is an exceedingly lofty concept, "supernal lights" that are above revelation within vessels,	מַעַד נִשְׁרָשׁוּ וּמִקּוּרֹוּ הוּא-עֲנָן נִעְלָה בְּיוֹתֵר, אוֹרוֹת עֲלִיּוֹנִים" שֶׁלְמַעַל מֵהַתְגַּלוֹת בְּכֵלִים
and even a level above revelation altogether ("we have not seen") —	,"(וְעַד לְבִחִינָה שֶׁלְמַעַל מִגָּלוֹי לְגַמְרִי (לֹא רָאִינוּ
the level of "He places darkness as His concealment."	,"בְּחִינַת יִשֵּׁת חֹשֶׁךְ סִתְרוֹ
And because of the greatness and the wonder of the lights that are above revelation,	וּמִפְּנֵי גָדֹל מַעַלַּת וְהַפְלָאֵת הָאוֹרוֹת שֶׁלְמַעַל מִגָּלוֹי
from there descends below concealment and covering and literal darkness,	נִשְׁתַּלְשֵׁל לְמַטָּה הָעֵלֶם וְהִסְתַּר וְחֹשֶׁךְ כְּפִשּׁוּטוֹ
from which all the undesirable matters during the time of exile come.	שֶׁמִּזֶּה בָּאִים כָּל הָעֲנִינִים הַבִּלְתִּי רְצוּיִים שֶׁבְּזְמַן הַגָּלוֹת
And since in its root and source it is an exceedingly lofty concept, "supernal lights" that are above revelation,	וּכְיוֹן שֶׁבִּשְׁרָשׁוֹ וּמִקּוּרֹוּ הוּא-עֲנָן נִעְלָה בְּיוֹתֵר, אוֹרוֹת עֲלִיּוֹנִים שֶׁלְמַעַל מִגָּלוֹי
therefore, even after it descends below into concealment and covering and literal darkness,	לְכֹן, גַּם לֹא-חֲרִי שֶׁנִּשְׁתַּלְשֵׁל לְמַטָּה לְהָעֵלֶם וְהִסְתַּר וְחֹשֶׁךְ כְּפִשּׁוּטוֹ
even to matters that are the opposite of purity, etc.,	,"עַד לְעֲנִינִים דְּהִפְךָ הַטְּהָרָה וְכוּ
this is only externally and in the lowest degree, and in a manner of mere touching alone.	אִין זֶה אֵלֹא בְּחִיצוֹנִיּוֹת וּבִדְרָגָא הַתַּחְתּוֹנָה וּבִאֲפִן שֶׁל נִגְיָעָה בְּלִבָּד
And therefore, also the rectification through our deeds and our service throughout the entire time of exile is (not through an entirely new matter, but) through the revelation of the true nature of exile,	וְלְכֹן, גַּם הַתְקוּן שֶׁעַל-יְדֵי מַעֲשֵׂינוּ וְעִבּוּדֵנוּ כָּל זְמַן מִשְׁפָּה הַגָּלוֹת" הוּא (לֹא עַל-יְדֵי עֲנָן חֲדָשׁ לְגַמְרִי, אֵלֹא) עַל-יְדֵי הַתְגַּלוֹת עֲנִינָנוּ הָאֲמִתִּי שֶׁל הַגָּלוֹת

The Rebbe

Parsha Tazria & Metzora

Nun Alef

משיוחות שבת-פרשת תזריע מצרע, ו' איך ה'תנש"א

From Sichos of Shabbos, Parshas Tazria-Metzora, 6th of Iyar, 5751 (1991)

as is emphasized also that the rectification is (not by the nullification of exile, but) through the transformation of exile into redemption,	במדרגש גם ש'התקון הוא (לא על-ידי בטול הגלות, אלא) על-ידי הפיכת הגלות לגאולה
as is known, that by drawing and revealing the "Aleph" (the Master of the world) into "Golah" ("exile"), it becomes "Geulah" ("redemption") —	בידוע שעל-ידי המושכת וגלוי האל"ף (אלופו של "עולם) נעשה מגלה" גאולה
meaning, the supernal lights that are above revelation ("He places darkness as His concealment"), which through our deeds and service throughout the entire time of exile we cause that even the supernal lights above revelation should be drawn down and revealed below (and through this, automatically the possibility of concealment and covering is nullified until the opposite — even external purity).	אורות עליונים שלמעלה מגלוי (ישת חשך סתרו"), אשר, על-ידי מעשינו ועבודתנו כל זמן מושך הגלות" פועלים שגם האורות העליונים שלמעלה מגלוי יומשכו ויתגלו למטה (ועל-ידי זה תתבטל בדרך ממילא האפשרות להעלים והסתר כו' עד להפך השתקרה). (אפילו בחיצוניות בלבד
And it can be said, that the advantage in our deeds and service throughout the time of exile (through which it is effected that the supernal lights are drawn down and revealed below) is because of the <i>bittul</i> and self-sacrifice which is emphasized most (and mainly) in the time of exile,	ויש לומר, שהיתרון במעשינו ועבודתנו כל זמן מושך הגלות" (שעל-ידי זה פועלים שהאורות העליונים יומשכו ויתגלו למטה) הוא מצד הבטול והמסירת נפש, שמדגשת ביותר (ובעקרה) בזמן הגלות
and through the <i>bittul</i> and self-sacrifice which stems from the level of <i>Yechidah</i> (the essence of the soul), which is connected and receives from the level of "Yachid" (the Singular One) above all the order of Hishtalshelus,	ועל-ידי הבטול והמסירת נפש שמעיד בחינת היחידה, הקשורה ומקבלת מבחינת יחיד" שלמעלה מכל סדר, ההשתלשלות
there is effected the union of the two movements of <i>ratzoh</i> and <i>shov</i> , such that the supernal lights are drawn down and revealed within vessels.	נעשה חבור ב' התנועות דרצוא ושוב, שהאורות העליונים נמשכים ומתגלים בכלים
(ח)	
According to this, the connection and relationship and the sequence of the Parshiyos Tazria–Metzora (Redemption and Exile), the matter of <i>nega'im</i> in Parshas Tazria, and their purification in Parshas Metzora (as mentioned above in Section 3), is understood:	על-פי זה מובן הקשר והשיכות והמשך הפרשיות תזריע-מצרע (גאולה וגלות), ענין הנגעים בפרשת (תזריע, וטהרתם בפרשת מצרע (כנזכר לעיל סעיף ג
Since the Redemption is (not a matter unto itself, but rather) the revelation of the true nature of Exile (similar to the purification of	כיון שהגאולה היא (לא ענין בפני עצמו, אלא) התגלות ענינו האמתי של הגלות (בדגמת טהרת המצרע על-ידי — (התגלות ענינם האמתי של הנגעים

The Rebbe

Parsha Tazria & Metzora

Nun Alef

משׁיחות שבת־פֶּרֶשֶׁת תִּזְרִיעַ מִצְרַע, ו' אִיר ה'תנש"א

From Sichos of Shabbos, Parshas Tazria-Metzora, 6th of Iyar, 5751 (1991)

the Metzora through the revelation of the true nature of the <i>nega'im</i>) —	
therefore, after the general introduction (to the two Parshiyos) "A woman who will conceive and give birth to a male" — which hints to the general service during the time of exile ("conceive") through which comes the true and complete Redemption after which there is no Exile ("and give birth to a male") —	לכן, לְאַחֲרֵי הַהִקְדָּמָה הַכְּלָלִית (לְשֵׁתִי הַפְּרָשִׁיּוֹת) אֵשֶׁה כִּי תִזְרִיעַ וְיִלְדָה זָכָר" שְׂרֹמֶז עַל כָּלִלוֹת הָעֲבוּדָה בְּזִמָּן הַגָּלוּת ("תִּזְרִיעַ") שֶׁעַל־יְדִיָּוָה בָּאִים לְגַאֲלָה הָאֲמִתִּית - ("וְהִשְׁלָמָה שְׂאִין אַחֲרֶיהָ גָלוּת ("וְיִלְדָה זָכָר
come the details of the subject in the sequence of the Parshiyos:	בָּאִים פְּרָטִי הַעֲנִינִים בְּהַמְשָׁךְ הַפְּרָשִׁיּוֹת
In Parshas Tazria (Redemption) it speaks of the <i>nega'im</i> (Exile) — since the <i>nega'im</i> are supernal lights (which, therefore, even after the descent below, it is only in "the skin of his flesh"), which will be drawn down and revealed below in the Redemption;	בַּפְּרָשֶׁת תִּזְרִיעַ (גָּאֻלָּה) מְדַבֵּר בְּעֵנֶן הַנִּגְעִים (גָּלוּת) — כִּינּוֹן שֶׁהַנִּגְעִים הֵם אוֹרוֹת עֲלִיּוֹנִים (שְׁלֶכֶן, גַּם לְאַחֲרֵי הִירִידָה לַמָּטָה הַרִיָּוָה רַק בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ), שְׂיֻמָּשְׁכוּ וְיִתְגַּלּוּ לַמָּטָה בְּהִגָּאֻלָּה
and in Parshas Metzora (Exile) it speaks about the purification of the <i>nega'im</i> (Redemption) —	וּבַפְּרָשֶׁת מִצְרַע (גָּלוּת) מְדַבֵּר אוֹדוֹת טְהָרַת הַנִּגְעִים — (גָּאֻלָּה)
since the purification of the <i>nega'im</i> is through the revelation of their true nature (the true nature of Exile), meaning that the content of Redemption is the aspect of "Metzora" — for the good, and in a manner that removes the possibility of anything opposite (since the supernal lights are drawn and revealed below), an eternal Redemption after which there is no Exile ("and she gave birth to a male").	כִּינּוֹן שֶׁטְהָרַת הַנִּגְעִים הִיא עַל־יְדֵי הַתְּגַלּוּת עֲנִינָם הָאֲמִתִּי שֶׁל הַנִּגְעִים (עֲנִינּוֹ הָאֲמִתִּי שֶׁל הַגָּלוּת), הִנּוּ, שֶׁתְּכַנֶּה שֶׁל הַגָּאֻלָּה הוּא־עֲנִין דְּמִצְרַע" לְמַעֲלִיּוֹתָא, וּבִאֲפֹן שֶׁנִּשְׁלָלֶת הָאֲפָשָׁרוֹת לְעֵנִין הַפְּכִי (כִּינּוֹן שֶׁהָאוֹרוֹת הָעֲלִיּוֹנִים נִמְשָׁכִים וּמִתְגַּלִּים לַמָּטָה), גָּאֻלָּה נִצְחִית שְׂאִין ("אַחֲרֶיהָ גָלוּת ("וְיִלְדָה זָכָר
And it is possible to further add and explain also the connection and sequence to the Parsha which we begin reading at Minchah of this Shabbos — <i>Acharei-Kedoshim</i> :	וְיֵשׁ לְהוֹסִיף וּלְבָאֵר גַּם הַקִּשּׁוֹר וְהַהֲמָשָׁךְ לַפְּרָשָׁה שֶׁמִּתְחִילִין לְקֵרֹא בְּמִנְחָת שַׁבָּת זוֹ — אַחֲרֵי־קֳדָשִׁים
Parshas <i>Acharei</i> — in which is stated the command and warning that there should not be <i>ratzoh</i> (yearning) without <i>shov</i> (return) (as in the case of the expiration of the soul of the two sons of Aharon "when they came close before Hashem and they died"),	פְּרָשֶׁת אַחֲרֵי — שִׁבָּה נֶאֱמַר הַצּוּוִי וְהַאֲזָהָרָה שֶׁלֹּא יִהְיֶה רָצוּא" בְּלִי שׁוֹב" (כָּלִלוֹת הַנֶּפֶשׁ דִּשְׁנֵי בְנֵי אֶהֱרֹן ("בְּקִרְבָּתָם לִפְנֵי ה' וַיָּמָתוּ
but rather <i>ratzoh</i> and <i>shov</i> together, souls (which by themselves are in the movement of <i>ratzoh</i>) in bodies (which by themselves are in the movement of <i>shov</i>) specifically — and up to eternal life in the time to come,	אֵלָּא רָצוּא וְשׁוֹב דּוֹקָא, נִשְׁמוֹת (שֶׁמֶצֶד עֲצָמָן הֵן בְּתַנוּעָת הָרָצוּא) בְּגוּפִים (שֶׁמֶצֶד־עֲצָמָן הֵן בְּתַנוּעָת הַשׁוֹב) דּוֹקָא וְעַד לְחַיִּים נִצְחִיִּים דְּלַעֲתִיד לְבוֹא

The Rebbe

Parsha Tazria & Metzora

Nun Alef

משׁיחות שבת־פרשת תזריע מצרע, ו' אִיר ה'תנש"א

From Sichos of Shabbos, Parshas Tazria-Metzora, 6th of Iyar, 5751 (1991)

and regarding our generation — without interruption in between — bodily life specifically, and in a way that the soul is nourished from the body,	ובנוגע לדורנו זה — ללא הפסק בינתיים), חיי הגוף [דוקא, ובאפן שהנשמה ניונית מן הגוף]
which is the concept of connecting <i>ratzoh</i> and <i>shov</i> , that the supernal lights are drawn down and revealed within vessels;	שׁוה־וּעֲנֵן דְּחִיבוּר הַרְצוּא וְשׁוּב, שְׁהָאוֹרוֹת הָעֲלִיּוֹנִים נִמְשָׁכִים וּמִתְגַּלִּים בְּכֵלִים
and this matter is achieved from a superior level above both (<i>ratzoh</i> and <i>shov</i>) — Parshas <i>Kedoshim</i> , where it is stated the command (and empowerment) "Kedoshim Tihiyu — You shall be holy, for I, Hashem, am holy,"	וְעֵנֵן זֶה נַעֲשֶׂה מִצַּד דְּרָגָא נְעֻלִית שְׁלִמְעֵלָה מִשְׁנִיָּהֶם – פְּרֻשֶׁת קֳדָשִׁים, שְׁבָה נֶאֱמַר הַצּוּי (וּנְתִינָת כַּח) קֳדָשִׁים ",תְּהִי כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי
that when the Children of Israel are in this physical world (where the command "You shall be holy" is relevant — "separate yourselves"), they are nonetheless in a state of holiness ("You shall be holy"),	שְׁבִיחוֹת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם־הַזֶּה הַגָּשְׁמִי (שְׂאֵז שִׁיךְ הַצּוּי דְּקֳדָשִׁים תְּהִי", הוּא פְּרוּשִׁים"), הֲרִי־הוּא בְּמַעֲמָד), (וּמִצָּב שֶׁל קֳדָשָׁה ("קֳדָשִׁים תְּהִי
and even to the most lofty holiness — the holiness of Hashem Himself, as explained by our Sages: "Could it be like Me? Therefore it says, 'for I am holy,'"	וְעַד לְקֳדָשָׁה הַכִּי נְעֻלִית דְּקֳדָשְׁתּוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, כְּדִרְשָׁת חֲכָמֵינוּ־ל" יָכוֹל כְּמוֹנִי, ",תְּלִמּוּד לֹמֵר כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי
as Chassidus explains: "Could be like Me" — peacefully (i.e., it is truly possible), that every single Jew can (so to speak) be like Me — to the degree of the holiness of "I am holy."	כְּפִירוֹשׁ הַחֲסִידוֹת יָכוֹל כְּמוֹנִי" בְּנִיחוּתָא, שְׁכַל־אֲחָד־וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יָכוֹל" לְהִיּוֹת כְּמוֹנִי"]. ("כְּבִיכּוֹל) דְּרָגַת הַקֳּדָשָׁה דְּקֳדָשׁ אֲנִי
And this is even further emphasized in the name of Moshiach (the Redeemer), who is called "Metzora" — "the Metzora of the house of Rabbi,"	וּמִדְגָּשׁ עוֹד יוֹתֵר בְּשֵׁמוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ (הַגּוֹאֵל) שְׁנִקְרָא ",בְּשֵׁם מִצְרַע" – מִצְרַע שֶׁל בֵּית רַבִּי
who sits among the poor who suffer illnesses, <i>nega'im</i> , and he too is afflicted,	שׁוֹיֹשֵׁב בֵּין עֲנִיִּים סוֹכְלֵי חֲלָאִים", מְנַגָּעִים, וְהוּא נָמִי ",מְנַגָּע
meaning, that Moshiach is found in the world during the time and state of exile, and in a state of exile,	שְׁמִשִּׁיחַ נִמְצָא בְּעוֹלָם בְּזִמְנֵי וּמִצָּב הַגָּלוּת, וּבְמִצָּב שֶׁל גָּלוּת
suffering the afflictions of the exile [as the Gemara continues, Rav said: "If he is from the living, he is like Rabbeinu Hakadosh," — if Moshiach is from those who are alive now, then certainly he is Rabbeinu Hakadosh who suffered illnesses and was a complete righteous one],	שׁוֹכֵל תְּחִלּוּאֵי הַגָּלוּת [בְּהַמְשָׁךְ הַגְּמָרָא אָמַר רַב אִם מִן חַיָּא הוּא כְּגוֹן רַבְּנֵי הַקָּדוֹשׁ", אִם מְשִׁיחַ מֵאוֹתָן שְׁחִינֵי עֲקָשְׁיוֹ וְדַאי הֵינּוּ רַבְּנֵי הַקָּדוֹשׁ דְּסוֹכְלֵי תְּחִלּוּאִים], [וְחֲסִיד גָּמוּר הָיָה
and he yearns with shortness of spirit and longing eyes to be revealed (from the concealment in the time and state of exile),	וּמִצָּפָה בְּקֶצֶר רוּחַ וּבְכִלְיוֹן עֵינָיִם לְהִתְגַּלּוּת (מִן הַהֶעֱלֵם , (בְּזִמְנֵי וּמִצָּב הַגָּלוּת

The Rebbe

Parsha Tazria & Metzora

Nun Alef

משׁיחיות שבת־פֶּרֶשֶׁת תְּזַרְיַע מִצְרַע, ו' אֵיךְ ה'תנש"א

From Sichos of Shabbos, Parshas Tazria-Metzora, 6th of Iyar, 5751 (1991)

so that the King Moshiach will redeem Israel with the true and complete Redemption after which there is no exile,	דְּמִלֵּךְ הַמְּשִׁיחַ גּוֹאֵל אֶת יִשְׂרָאֵל בְּגָאֻלָּה הָאֲמִתִּית, וְהַשְׁלֵמָה שְׁאִין אַחֲרֶיהָ גְלוּת.
as ruled by the Rambam: "There will arise a king from the House of David, etc."	"כְּפֶסֶק־דִּין הָרַמְבַּם יַעֲמֹד מֶלֶךְ מִבֵּית דָּוִד וְכו'.
(ט)	
The above-mentioned is also connected with the second chapter of <i>Pirkei Avos</i> (which we learn on this Holy Shabbos),	הָאָמֹר לְעִיל קָשׁוּר גַּם עִם פֶּרֶק שְׁנֵי דְאָבוֹת (שְׁלוּמָדִים), (בְּיוֹם הַשַּׁבָּת־קֹדֶשׁ זֶה
which begins: "Rabbi says: Which is the straight path that a person should choose for himself? One that is an honor to the one who does it, and an honor for him from others."	שֶׁהַתְּחִלָּתוֹ: רַבִּי אוֹמֵר אֵיזוֹ הִיא דֶּרֶךְ יִשְׂרָאֵל שְׂבִיבוֹר לּוֹ הָאָדָם? כָּל שֶׁהִיא תִפְאָרֶת לַעֲשִׂיהָ וְתִפְאָרֶת לּוֹ מִן הָאָדָם:
And with the preface of some precise points in this Mishnah — among them:	וּבִהְקֵדָם הַדִּיּוּקִים בְּמִשְׁנָה זוֹ – וּמֵהֶם
(a) "Which is the straight path" — for the Scripture is already full of the phrase "The ways of Hashem are straight,"	(א) אֵיזוֹ הִיא דֶּרֶךְ יִשְׂרָאֵל – הֵרִי מִקְרָא מְלֵא דְבָר) "הַפְתּוֹב "יִשְׂרָאֵל דְּרָכֵי ה'
(b) "(that he should choose for himself) the person" — specifically "Adam" is used, for "Adam" is a term for a high level ... "perfection of all" (as mentioned above in section D),	(ב) (שְׂבִיבוֹר לּוֹ) הָאָדָם – אָדָם" דִּיקָא, שְׂאָדָם הוּא) בְּמִדְרָגָה גְדוֹלָה.. "שְׁלִימוֹ דְּכָלָא" (כְּנֻזָּךְ לְעִיל), (סְעִיר־ד'
(c) the connection to the author of the saying — "Rabbi says" — Rabbeinu Hakadosh, and not by his full name ("Rabbi Yehudah HaNasi," as is mentioned immediately afterward in the following Mishnah), but by the title "Rabbi."	(ג) הַקָּשֶׁר לַפֶּעַל הַמֵּאֲמָר – "רַבִּי אוֹמֵר" – רַבְּנוֹ) הַקְדוֹשׁ, וְלֹא בְשֵׁמוֹ ("רַבִּי יְהוּדָה הַנָּשִׂיא", כְּפִי שְׁנֻזָּךְ "תַּפָּר בְּמִשְׁנָה שְׁלֹאֲחֶרֶי־זֶה), אֵלָּא בְּתֵאוֹר "רַבִּי
And it can be said, the explanation in this — in continuation to what was said above regarding the revelation and coming of Moshiach:	וְיֵשׁ לֵאמֹר הַבְּאוֹר בְּזֶה – בְּהַמְּשִׁיךְ לְהָאָמֹר לְעִיל כְּנוּזָּךְ לְהַתְגַּלּוּת וּבִיאַת הַמְּשִׁיחַ
"Rabbi" (Rabbeinu Hakadosh) — about him it was said (in his time): "If Moshiach is from those who are alive now, certainly it is Rabbeinu Hakadosh, who suffered illnesses and was a complete Chassid,"	רַבִּי (רַבְּנוֹ הַקְדוֹשׁ) – עָלָיו נֶאֱמַר (בְּזִמְנֹו) אִם מְשִׁיחַ מֵאוֹתָן שְׁחִינִין עֲכָשׁוּ וְדָאִי הֵינּוּ רַבְּנוֹ הַקְדוֹשׁ, דְּסוּבָל "תַּחֲלוּאִים וְחִסִּיד גָּמוּר הָיָה
that even though he was a complete Chassid, who completed his service, nevertheless he still suffered illnesses — the illnesses of exile,	דָּאִף שֶׁהָיָה חִסִּיד גָּמוּר", שְׁגָמַר עֲבוּדָתוֹ, אִף־עַל־פִּי־כֹן, הָיָה סוּבָל תַּחֲלוּאִים, תַּחֲלוּאֵי הַגְלוּת
like Moshiach (whose name is "Chivra d'Bei Rabbi" — "the Metzora of the house of Rabbi"),	כְּמוֹ מְשִׁיחַ (שְׁשֵׁמוֹ חִיבְרָא דְּבֵי רַבִּי", מִצְרַע שֶׁל בֵּית רַבִּי),

The Rebbe

Parsha Tazria & Metzora

Nun Alef

משׁיחות שבת־פרשת תזריע מצרע, ו' אִיר ה'תנש"א

From Sichos of Shabbos, Parshas Tazria-Metzora, 6th of Iyar, 5751 (1991)

that even though he is in a state of perfect completion, he nevertheless suffers and feels the pains of exile (as mentioned above in Section 2).	שעם היותו בתכלית השלמות, סובל וכואב תחלואי (הגלות) (בנזק־לעיל סעיף-ב).
And the content of his statement — "Rabbi says: Which is the straight path that a person should choose for himself" —	ותכן מאמרו — רבי אומר איזו היא דרך ישרה שיבחר — לו האדם
"the person" — refers to this "person" (who is on a high level ... "perfection of all") who, although he has perfected his deeds and corrected all things, still the waste matter at the end of his garments was not yet refined, because of the matter of exile — like Rabbi;	האדם" — קאי על אדם הנה (שהוא במדרגה גדולה .. "שלימו כלל") (בשמיכתיו מעשיו ותקנו כל הדברים .. רק פסלת שבסוף לבושי עדין לא נתברר כו" מצד ענין הגלות — כמו רבי
and in our generation — the last generation of exile, the "heels of Moshiach," in which all matters of service required throughout the time of exile have already been completed and fulfilled —	ובדורנו זה — דור האחרון של הגלות, עקבתא דמשיחא, שכבר נסתימו ונשלמו כל עניני העבודה — שהיו צריכים להעשות במהלך זמן הגלות
it can be said that all the Jewish people are at this level.	לשׁלומר שכל בני־ישראל הם בדרגה זו
And the question is: Since our deeds and service throughout the entire time of exile have already been completed —	והשאלה היא: כיון שכבר נסתימו מעשינו ועבודתנו כל — זמן מהלך הגלות
what is the straight path (the easiest and fastest among all the ways of Torah) that a person (the generality of Israel) who has already completed the matters of service should now choose, in order to bring about the revelation and coming of Moshiach?	מהי הדרך ישרה" (הקלה והמהירה ביותר מבין כל דרכי התורה) שיבחר לו האדם (כללות בני־ישראל) שגמר עניני העבודה כדי לפעל התגלות וביאת המשיח?
And the answer to this is — "One that is an honor to the one who does it, and an honor for him from others":	והמענה לזה — כל שהיא תפארת לעשיה ותפארת לו מן האדם
"Honor" (<i>Tiferes</i>) — refers to Torah ("Tiferes — this is the giving of the Torah"),	("תפארת" — קאי על התורה ("תפארת זו מתן תורה-
that because of its great advantage it has the power to unite the two movements of <i>ratzoh</i> (drawing close and cleaving to the Holy One Blessed Be He, "an honor to the one who does it") and <i>shov</i> (drawing down below, "an honor for him from others"),	שמצד גדל מעלתה בכחה לחבר ב' התנועות דרצוא (קרוב ודבקות לקדוש־ברוך־הוא, "תפארת לעשיה") ("ושוב (המשכה למטה, "תפארת לו מן האדם
that the supernal lights are drawn down and revealed in vessels (as mentioned above Section 6),	שהאורות העליונים יומשכו ויתגלו בכלים (בנזק־לעיל סעיף-ו),

The Rebbe

Parsha Tazria & Metzora

Nun Alef

משׁיחות שבת־פֶּרֶשֶׁת תִּזְרִיעַ מִצְרָע, ו' אִיר ה'תנש"א

From Sichos of Shabbos, Parshas Tazria-Metzora, 6th of Iyar, 5751 (1991)

and through this, the true essence of exile is revealed (the supernal lights), in a manner that nullifies the very concept of exile, an eternal Redemption after which there is no exile (as mentioned above Sections 7–8).	שְׁעַל־יָדֵי זֶה מִתְגַּלֶּה עֲנִינּוּ הָאֲמִתִּי שֶׁל הַגְּלוּת (אִוְרוֹת עֲלִיּוֹנִים), בְּאִפֹּן שֶׁמִּשְׁתַּל עֲנִינּוּ הַגְּלוּת כִּפְשׁוּטוֹ, גָּאֻלָּה (שֶׁאִין אַחֲרֶיהָ גְלוּת) (כַּנֶּזֶכֶר לְעֵיל סְעִיפִים־זֶדֶח).
And it is possible to add in explaining the reason why Torah (<i>Tiferes</i>) is the "straight path" to bring about the revelation and coming of Moshiach —	וְיֵשׁ לְהוֹסִיף בְּבִיאור הַטַּעַם שֶׁהַתּוֹרָה ("תִּפְאָרֶת") הִיא — דֶּרֶךְ יִשְׂרָאֵל לְהַתְגַּלוּת וְהַבָּאָה הַמְּשִׁיחַ
according to the known idea that regarding Moshiach, there are two aspects: a King (the Moshiach who reigns) and a Rav (who will teach Torah to all the people),	עַל־פִּי הַיָּדוּעַ שֶׁבְּמִשְׁחֵי צִדְקָנוּ יֵשׁ ב' עֲנִינִים: מֶלֶךְ (הַמְּמַלִּיךְ הַמְּשִׁיחַ) וְרַב (שֶׁיִּלְמַד תּוֹרָה אֶת כָּל הָעָם),
and the difference between them is: the King's aspect in Moshiach points to an influence in a surrounding (<i>makif</i>) way which is achieved through the nullification in accepting his kingship,	וְהַחֲלוּק שְׁבִינִיָּהֶם, שֶׁעֲנִינּוּ הַמֶּלֶךְ שֶׁבְּמִשְׁחֵי מוֹרָה עַל הַהִשְׁפָּעָה בְּאִפֹּן מְקִיף שֶׁנַּעֲשִׂית עַל־יָדֵי הַבְּטוּל דְּקִבְלָתָּהּ, עַל מַלְכוּתוֹ,
and the Rav's aspect in Moshiach points to an influence in an inner (<i>penimi</i>) way achieved through the learning of Torah, to the extent that it is considered as though he (Moshiach) gave birth to him.	וְעֲנִינּוּ הָרַב שֶׁבְּמִשְׁחֵי מוֹרָה עַל הַהִשְׁפָּעָה בְּאִפֹּן פְּנִימִי, שֶׁנַּעֲשִׂית עַל־יָדֵי לְמוּד הַתּוֹרָה עַד שֶׁחֲשִׁיב כְּאִלוּ יָלְדוּ,
And it can be said that the combination of both (King and Rav — <i>makif</i> and <i>penimi</i> together) expresses that even the supernal lights which are above being clothed in vessels (only as <i>makif</i>) are drawn and revealed within vessels (in an inner way), through the power of Torah (<i>Tiferes</i>).	וְיֵשׁ לוֹמַר, שֶׁצִּירוּף שְׁנֵיהֶם (מֶלֶךְ וְרַב, מְקִיף וּפְנִימִי) יַחְדָּו מוֹרָה שֶׁגַּם הָאוֹרוֹת עֲלִיּוֹנִים שֶׁלֹּמַעֲלָה מִהַתְלַבְּשׁוֹת בְּכֵלִים (כִּי־אֵם בְּאִפֹּן מְקִיף בְּלִבָּד) נִמְשָׁכִים וּמִתְגַּלִּים ("בְּכֵלִים (בְּאִפֹּן פְּנִימִי), בְּכַח הַתּוֹרָה ("תִּפְאָרֶת").
(י)	
And it can be connected also with the content of the time — the month of Iyar:	וְיֵשׁ לְקַשֵּׁר זֶה גַּם עִם תְּכַנּוּ שְׁלֵהֲזֶמֶן — חֹדֶשׁ אִיר
The month of Iyar is the second month, in which the service is done from below to above —	חֹדֶשׁ אִיר הוּא הַחֹדֶשׁ הַשֵּׁנִי, שֶׁבּוֹ נַעֲשִׂית הָעֲבוּדָה — מִלְּמַטָּה לְמַעְלָה
after the preceding revelation from above to below in the month of Nissan,	לֹאֲחֲרֵי הַקְּדַמַּת הַגְּלוּי מִלְּמַעְלָה לְמַטָּה בְּחֹדֶשׁ נִסָּן,
during which miracles were done for Israel, up to the "planting of miracles,"	שֶׁבּוֹ נַעֲשׂוּ נִסִּים לְיִשְׂרָאֵל, עַד לְנִטְי נִסִּים
when the King of kings, the Holy One Blessed Be He, was revealed upon them and redeemed them — a month of Redemption, even a Redemption from all forms of constriction and limitation.	שֶׁבְּגֻלָּה עָלִיהֶם מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא וּגְאֻלָּם, חֹדֶשׁ שֶׁל גְּאֻלָּה, עַד לְגְאֻלָּה מִכָּל עֲנִינֵי מִצְרָ וּגְבוּל

The Rebbe

Parsha Tazria & Metzora

Nun Alef

משׁיחות שבת־פרשת תזריע מצרע, ו' איך ה'תנש"א

From Sichos of Shabbos, Parshas Tazria-Metzora, 6th of Iyar, 5751 (1991)

And it can be said that in the continuation of the months (Nissan and Iyar),	— (וַיֵּשׁ לומר, שְׁבַה־מִשְׁךְ הַחֲדָשִׁים (ניסן ואֵיךְ
the connection, relevance, and bond between them is emphasized —	— מתגשׁ הַקֶּשֶׁר וְהַשִּׁיכוֹת וְהַחֲבוּר שְׁבִינִיהֶם
that the lofty revelations (supernal lights) of the month of Nissan are drawn and revealed inwardly (in vessels) through the service of man from below to above.	שְׁהַגְלוּיִים הַנִּצְעִלִים (אורות עליונים) דְּחֻדֵּשׁ נִיסָן נִמְשָׁכִים וּמִתְגַּלִּים בְּפִנְיִמִיּוֹת (בְּכֵלִים) עַל־יְדֵי עֲבוּדַת הָאָדָם מִלְמַטָּה לְמַעְלָה
And the power to unite them comes from a level higher than both of them —	וְהַכֹּחַ לְחַבְרָם יָחַד הוּא מֵעַד דְּרָגָא הִכִּי נִעְלִית שְׁלֻמְעָלָה — מִשְׁנִיָּהֶם
as is emphasized in the counting of the second of Iyar (the first day of the individual days of the month of Iyar, after Rosh Chodesh which includes the entire month) —	כַּמְדָּגֵשׁ בְּהַסְפִּירָה דב' אֵיךְ (הַיּוֹם הָרִאשׁוֹן מֵהַיָּמִים הַפְּרָטִיִּים דְּחֻדֵּשׁ אֵיךְ, לְאַחֲרֵי רֹאשׁ חֹדֶשׁ שְׁכּוּלָל כָּל יָמֵי הַחֹדֶשׁ) —
"Tiferes sheb'Tiferes" (Beauty within Beauty), through which the union of the two movements — <i>ratzoh</i> (supernal lights) and <i>shov</i> (into vessels) — is achieved.	תַּפְאָרַת שְׁבַת־תַּפְאָרַת, שְׁעַל יְדָה נִעְשֶׂה חֲבוּר ב" (הַתְּנוּעוֹת דְּרָצוּא (אורות עליונים) וְשׁוּב (בְּכֵלִים)
And since the lofty revelations of the month of Nissan, the month of Redemption, are drawn down and revealed below through the service of man —	וְכִינוּן שְׁהַגְלוּיִים הַנִּצְעִלִים דְּחֻדֵּשׁ נִיסָן, חֻדֵּשׁ שֶׁל גְּאֻלָּה, — נִמְשָׁכִים וּמִתְגַּלִּים לְמַטָּה עַל־יְדֵי עֲבוּדַת הָאָדָם
the possibility for a state of exile is nullified — instead, there comes an eternal Redemption after which there is no exile.	מִתְבַּטְּלֵת הָאֶפְשָׁרוּת לַעֲנֹן שֶׁל גְּלוּת, כִּי־אֵם בָּאָה גְּאֻלָּה נִצְחִית שְׁאִין אַחֲרֶיהָ גְּלוּת
This, and even more:	זֹאת וְעוֹד
Iyar — an acronym for "Avraham, Yitzchak, Yaakov, Rachel," the four legs of the Chariot.	אֵיךְ "רִאשֵׁי־תְבוֹת אַבְרָהָם יִצְחָק יַעֲקֹב רָחֵל, ד' רַגְלֵי הַמָּרְכָּבָה
And the idea in this — that the three Patriarchs (corresponding to the three legs of the Chariot), Chesed, Gevurah, and Tiferes, are aspects of the lights,	וְהַעֲנִין בָּזֶה — שֶׁג' הָאֲבוֹת (כְּנֶגֶד ג' רַגְלֵי הַמָּרְכָּבָה), חֶסֶד גְּבוּרָה וְתַפְאָרַת, הֵם בְּחִינַת הָאוֹרוֹת
and Rachel (the fourth leg through whom the completion of the Chariot is accomplished) is the aspect of Malchus (Knesses Yisrael), which is the aspect of the vessels.	וְרָחֵל (רַגְלָה הָרְבִיעִי שְׁעַל יָדוֹ נִעְשֶׂית שְׁלֻמּוֹת הַמָּרְכָּבָה), בְּחִינַת הַמְּלָכוּת (כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל), הִיא בְּחִינַת הַכֵּלִים
And it can be said that their joining together in the acronym of Iyar hints to the drawing down and revelation of the lights (even supernal lights) into vessels.	וַיִּשְׁלֹמֶר שְׁחַבְרָם יָחַד בְּרִאשֵׁי־תְבוֹת דְּאֵיךְ "מִוְרָה עַל הַמְשָׁכַת וְגַלּוּי הָאוֹרוֹת (גַּם הָאוֹרוֹת עַלְיוֹנִים) בְּכֵלִים

The Rebbe

Parsha Tazria & Metzora

Nun Alef

משׁיחות שבת-פרשת תזריע מצרע, ו' א׳ר ה'תנש"א

From Sichos of Shabbos, Parshas Tazria-Metzora, 6th of Iyar, 5751 (1991)

And it can be added: that "Rachel" hints to the elevation caused by our deeds and service during the time of exile to bring the Redemption —	וַיֵּשׁ לְהוֹסִיף, שׁ"רַחֵל" מוֹרָה עַל הָעֲלוּי דְּמַעַשֵׁינוּ — וְעִבּוּדֵּנוּ כָּל זְמַן מִשְׁפָּה הַגָּלוּת לְהֵבִיא אֶת הַגְּאֻלָּה
as it is written, "Rachel weeps for her children, for they are not" — "they are not" specifically (and not "they are gone"),	כְּמוֹ-שֶׁכָּתוּב "רַחֵל מִבְּכָה עַל בְּנֶיהָ גו' כִּי אֵינָנוּ", ("אֵינָנוּ" דִּיקָא וְלֹא "אֵינָם
because when the Holy One Blessed Be He is in exile, He ascends higher and higher ("Einenu" — He is elevated).	כִּינּוּ שֶׁקָּדְשָׁא-בְּרִיךְ-הוּא בְּגִלוּתָא סְלִיק ("אֵינָנוּ") לְעֵלָא, וְלְעֵלָא
And through Rachel's activity (our deeds and service of Knesses Yisrael) during the exile ("weeps for they are not") comes the Redemption	וְעַל-יְדֵי פְעֻלָּתָהּ שֶׁל רַחֵל (מַעַשֵׁינוּ וְעִבּוּדֵּנוּ דְּכִנְסָת יִשְׂרָאֵל) בְּזֶמֶן הַגָּלוּת ("מִבְּכָה גו' כִּי אֵינָנוּ") בָּאָה הַגְּאֻלָּה
(as the verse continues: "There is reward for your work... and your children will return to their borders"),	כְּהַמְשֹׁךְ הַכְּתוּב "יֵשׁ שָׂכָר לַפְּעֻלָּתְךָ גו' וְשָׁבוּ בָנִים"), ("לְגִבּוּלָם
and the supernal lights which were in a state of elevation higher and higher (the true essence of exile) are drawn down and revealed below,	וְהָאוֹרוֹת הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁהָיוּ בְּבַחֲיוֹת הַסִּתְּלָאוֹת לְעֵלָא וְלְעֵלָא (עֲנִינּוּ הָאֲמִתִּי שֶׁל הַגָּלוּת) נִמְשָׁכִים וּמִתְגַּלִּים לְמַטָּה
and thereby is nullified the possibility for the nourishment of the external forces (as Rachel before her shearing becomes silenced),	וְעַל-יְדֵי זֶה מִתְבַּטֵּל הָאֲפֻשְׁרוֹת לִינִיקַת הַחִיצוֹנִים ("כִּי" רַחֵל לִפְנֵי גִזְזִיָּה נִאֲלָמָה
and up to the ultimate transformation of the impurity of exile (the matter of the negaim — leprous afflictions).	וְעַד לְהַפְּךְ הַטְּהוּרָה דְּזֶמֶן הַגָּלוּת (עֲנִינּוּ הַנֶּגַעִים
But rather, on the contrary: there comes a Redemption after which there is no exile.	כִּי-אֵם אֲדָרְבָּא, שֶׁבָּאָה גְּאֻלָּה שְׂאִין אַחֲרֶיהָ גָּלוּת
(יא)	
And it can be added and connected also with the unique day in the counting of the Omer — Malchus sheb'Tiferes:	וַיֵּשׁ לְהוֹסִיף וּלְקַשֵּׁר זֶה גַּם עִם הַיּוֹם הַמִּיָּחָד בְּסִפְרֵת הָעֹמֶר — מַלְכוּת שֶׁבִּתְפָּאֶרֶת
Beginning with the explanation that in the Sefiras HaOmer (from Chesed shebeChesed to Malchus shebeMalchus) are included all aspects of avodah (our deeds and service) —	וּבְהִקְדָּם שֶׁבְּסִפְרֵת הָעֹמֶר (מִחֶסֶד שֶׁבְּחֶסֶד עַד מַלְכוּת שֶׁבְּמַלְכוּת) נִכְלָלִים כָּל עֲנִינֵי הָעִבּוּדָה ("מַעַשֵׁינוּ וְעִבּוּדֵּנוּ"),
both as it pertains to the soul of man — to refine our nefashos, ruchos, and neshamos, and to purify and sanctify us —	הֵן בְּנוֹגַע לְנֶפֶשׁ הָאָדָם — לְתַקֵּן אֶת נִפְשׁוֹתֵינוּ וְרוּחוֹתֵינוּ, וְנִשְׁמׁוֹתֵינוּ כו' וּלְטַהֵרֵנוּ וּלְקַדְּשָׁנוּ
and also as it pertains to the entirety of the world — that abundant shefa (flow) be bestowed to all worlds —	וְהֵן בְּנוֹגַע לְכָל־לִּוְיוֹת הָעוֹלָם — יִשְׁפַע שְׁפַע רַב בְּכָל הָעוֹלָמוֹת

The Rebbe

Parsha Tazria & Metzora

Nun Alef

משׁיחות שבת־פרשת תזריע מצרע, ו' אִיר ה'תנש"א

From Sichos of Shabbos, Parshas Tazria-Metzora, 6th of Iyar, 5751 (1991)

through which comes the true and complete Redemption, after which there is no exile –	שְׁעַל־יְדֵי־זוֹהַ בָּאָה הַגְּאֻלָּה הָאֲמִתִּית וְהַשְׁלָמָה שְׁאִין – אַחֲרֶיהָ גְלוּת
“The Merciful One, may He restore the service of the Beis Hamikdash to its place speedily in our days, Amen, Selah.”	הִרְחֵמן הוּא יִחְזִיר לָנוּ עֲבוֹדַת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ לְמָקוֹמָהּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן סֵלָה
And a higher elevation in the stability of this year, when the first day of Pesach falls on Shabbos, and the counting begins on “the morrow of the Shabbos,” also in its simple meaning (in addition to the derash of our Sages that it means the day after Yom Tov) –	וּמַעֲלָה יִתְרָה בְּקִבְעוּת שָׁנָה זוֹ – שְׁרָאשׁ הַפֶּסַח חָל בְּשַׁבָּת, וְהִתְחַלַּת הַסְפִּירָה הִיא מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת, גַּם בְּפִשּׁוּטוֹ (נוֹסֵף עַל דְּרָשׁת חֲכָמֵינוּ "ל שְׁפִירוּשׁוּ מִמַּחֲרַת (הַיּוֹם־טוֹב),
so that the Shabbasos are “complete” like the days of Creation, beginning on Sunday and ending on Shabbos –	שְׁאֵזוּ הַשַּׁבָּתוֹת הֵן תְּמִימוֹת כִּימֵי בְּרָאשִׁית, שְׁמַתְחִילוֹת בְּאַחַד בְּשַׁבָּת וּמִסִּימוֹת בְּשַׁבָּת
since the conclusion of every week is in Malchus – Malchus shebeChesed, Malchus shebeGevurah, Malchus shebeTiferes, etc. – which is on Shabbos and is connected with Redemption,	שְׁכִינּוֹן שְׁהִסִּיּוֹם דָּכָל שְׁבוּעַ בְּמַלְכוּת (מַלְכוּת שְׁבַח־סֵד, מַלְכוּת שְׁבַח־גְּבוּרָה, מַלְכוּת שְׁבַח־פְּאָרָת כו') הוּא כְּיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁקִשׁוֹר עִם הַגְּאֻלָּה
“a day that is entirely Shabbos and rest for eternal life.”	"יוֹם שְׁכָלוֹ שַׁבָּת וּמְנוּחָה לְחַיֵּי הָעוֹלָמִים
This emphasizes even more the idea of Redemption in Malchus – the kingdom of the House of David in its strength and completeness	מִדְגִּישׁ כְּיוֹתֵר עֲנָן הַגְּאֻלָּה בְּמַלְכוּת – מַלְכוּת בֵּית דָּוִד, בְּתַקְפָּה וּבְשִׁלְמוּתָהּ
through Melech HaMoshiach, through whom the Kingdom of Hashem will be revealed in the entire world –	עַל־יְדֵי מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ שְׁעַל־יְדֵיו תִּתְגַּלֶּה מַלְכוּתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ־שְׁכָרוֹ־הוּא בְּכָל הָעוֹלָם
as it is written, “And the Kingdom shall be Hashem’s... Hashem shall be King over all the earth.”	כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב "וְהָיְתָה לָהּ הַמְּלוּכָה, וְהָיָה ה' לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ
And the idea in this:	וְהָעֲנָן בְּזֶה
Malchus (in connection with Redemption) – Melech HaMoshiach – indicates the strength and firmness of the matter of Redemption,	מַלְכוּת (בְּשִׁיכּוּת לְגַאֲלָה) – מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ – מוֹרָה עַל הַחֹזֶק וְהַתְקַף דַּעֲנָן הַגְּאֻלָּה
without regard for hindrances and obstacles – in the words of our Sages, “The king uproots mountains,”	לֹא הִתְחַשְּׁבוֹת בְּמַנְיוּעוֹת וְעוֹכָבִים – וּבִלְשׁוֹן "חֲכָמֵינוּ" ל: "אָמַר מֶלֶכָּא – עָקַר טוּרָא
for even a mountain (a strong obstacle) is uprooted (from its place to another) by the king.	שְׁאֵפְלוֹ "הַר" (טוּרָא), תִּקַּף הַמְּגִנָּה, נִצָּקַר (מִמָּקוֹמוֹ לְמָקוֹם אֲחֵר) עַל־יְדֵי הַמֶּלֶךְ
And in deeper terms:	וּבְעֵמֶק יוֹתֵר
Since the vitality and existence of all the citizens of the kingdom, and all the matters of the kingdom, depend on the king –	כִּינּוֹן שִׁשְׁהַחַיּוּת וְהַמְצִיאוֹת שֶׁל כָּל בְּנֵי הַמְּדִינָה וְכָל עֲנִינֵי הַמְּדִינָה תְּלוּיָהּ בְּהַמֶּלֶךְ

The Rebbe

Parsha Tazria & Metzora

Nun Alef

משׁיחות שבת־פרשת תזריע מצרע, ו' אייר ה'תשנ"א

From Sichos of Shabbos, Parshas Tazria-Metzora, 6th of Iyar, 5751 (1991)

it is understood that in truth there cannot truly exist an “opposer” to the king –	מובן, שלֹא־מִתּוֹ שֶׁל דָּבָר לֹא שִׁיךְ מִצִּיאוֹת שֶׁל מֶלֶךְ, לְהִמָּלֵךְ.
because the entire existence of the opposer (as it appears externally) is dependent on the king.	שֶׁהָיָה כָּל מִצִּיאוֹתוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ (כְּפִי שֶׁנִּרְאָה בְּחִיצוֹנִיּוֹת) תְּלוּיָהּ בְּהִמָּלְכֻתוֹ.
And similarly with regard to the Redemption – that the concept of Malchus (the Kingship, i.e. Melech HaMoshiach) emphasizes that in truth the world (exile) cannot truly oppose the Redemption,	וְעַל־דִּרְדֵּר־זֶה בְּנוֹגֵעַ לְגָאֻלָּה – שֶׁעֲנֵן הַמְּלָכוּת (מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ) מְדַגֵּישׁ שֶׁלֹא־מִתּוֹ שֶׁל דָּבָר אֵין הָעוֹלָם (גָּלוּת), וְכוּלָּהּ לְהִיּוֹת מִנְגֵּד לְגָאֻלָּה.
since the entire existence of the world is dependent on the concept of the Redemption (Malchus),	כִּי־נִין שֶׁכָּל מִצִּיאוֹת הָעוֹלָם תְּלוּיָהּ בְּעֵנֶן הַגָּאֻלָּה ((מְלָכוּת)),
as it is stated in the Gemara: “The world was created only for Moshiach.”	כְּדֹאֲתָא בְּגִמְרָא: לֹא אֵיבְרִי עָלְמָא [=לֹא נִבְרָא הָעוֹלָם] אֶלָּא לְמָשִׁיחַ.
Therefore, the opposition of the world (exile) to Redemption is only external,	וְלָכֵן, הַנִּגּוּד שֶׁל הָעוֹלָם (גָּלוּת) לְגָאֻלָּה אֵינוֹ אֶלָּא עֲנִין חִיצוֹנִי בְּלִבָּד.
and its nullification comes through the revelation of the world’s true essence – Malchus.	וּבִטּוּלוֹ הוּא עַל־יְדֵי הַתְּגִלּוֹת עֲנִינֵנו הָאֲמִתִּי שֶׁל הָעוֹלָם – מְלָכוּת.
And in the revelation of the Kingship (the Kingdom of Hashem through Melech HaMoshiach), there are many forms and ways –	וּבְהַתְּגִלּוֹת הַמְּלָכוּת (מְלָכוּתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא – עַל־יְדֵי מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ) יִשָּׁנּוּ כַּמָּה אִפְּסִים וְדִרְכִּים.
Malchus as it is within the seven emotional attributes: Malchus of Chesed, Malchus of Gevurah, Malchus of Tiferes, Malchus of Netzach, Malchus of Hod, Malchus of Yesod, and Malchus of Malchus.	מְלָכוּת כַּאֲשֶׁר הִיא בְּשִׁבְעַת הַמִּדּוֹת: מְלָכוּת שְׂבַח־סֶדֶד, מְלָכוּת שְׂבַח־בְּרוּרָה, מְלָכוּת שְׂבַח־פְּאֶרֶת, מְלָכוּת שְׂבַח־נֶצַח, מְלָכוּת שְׂבַח־הוֹד, מְלָכוּת שְׂבַח־סוּד, וּמְלָכוּת שְׂבַח־מְלָכוּת.
And based on the statement of <i>Rabbi</i> that “the straight path” to the revelation and coming of Moshiach is <i>Tiferes</i> (as mentioned above in Section 9),	וְעַל־כֵּי מֵאֲמָרוֹ שֶׁל רַבִּי שֶׁהִדְרִיךְ יִשְׂרָאֵל לְהַתְּגִלּוֹת (וּבִיאַת הַמָּשִׁיחַ הִיא תְּפָאֶרֶת" (כְּנֻזָּר לְעֵיל סְעִיר־ט
it is understood the great elevation in the <i>Malchus</i> of this week (and Shabbos), which is within <i>Tiferes</i> .	מובן גָּדֵל הָעֲלִי בַּמְּלָכוּת" דְּשַׁבּוּעַ (וְשַׁבָּת) זֶה שְׂבַח־פְּאֶרֶת.
And more importantly – there is no need to wait for the continuation of the Shabbosos of Sefiras HaOmer,	וְעוֹד וְעָקָר – שְׂאִין צָרֵךְ לְהִמָּתִין לְהַמְשֵׁךְ הַשְּׂבָחוֹת דְּסִפְרֵית הָעֹמֶר.
because through <i>Malchus sheb' Tiferes</i> (the “straight path,” the “middle bar that passes through from one end to the other,” the loftiest of levels and gradations until the lowest of levels),	כִּי־נִין שֶׁעַל־יְדֵי מְלָכוּת שְׂבַח־פְּאֶרֶת ("דֶּרֶךְ יִשְׂרָאֵל", בְּרִית הַתִּכּוֹן הַמְּבָרֵיחַ מִן הַקְּצֵה אֶל הַקְּצֵה, מֵרוֹם הַמַּעֲלֹת (וּמִדְּרָגוֹת עַד סוֹף כָּל דֶּרֶגֶת
there is already drawn and revealed also the individual aspects of <i>Malchus</i> that follow:	נִמְשָׁכִים וּמִתְגַּלִּים גַּם כְּרִטֵי עֲנִינֵי הַמְּלָכוּת שֶׁלֹא־תִרְיֶיזָה.

The Rebbe

Parsha Tazria & Metzora

Nun Alef

משׁיחות שבת־פֶּרֶשֶׁת תִּזְרִיעַ מִצְרָע, ו' אֵיךְ ה'תנש"א

From Sichos of Shabbos, Parshas Tazria-Metzora, 6th of Iyar, 5751 (1991)

<i>Malchus sheb'Netzach</i> – the victory of the King (over the worldly matters that conceal Him in their externality),	מלכות שְׁבִנְצַח – נִצְחוֹן הַמֶּלֶךְ (עַל עֲנִינֵי הָעוֹלָם), (שְׁמַעְלִימִים בְּחִיצוֹנוּתָם)
<i>Malchus sheb'Hod</i> – the beauty of the King, “the King in His beauty your eyes shall behold,”	מלכות שְׁבִהוּד – יִפִּי הַמֶּלֶךְ, "מֶלֶךְ בְּיָפִיו תִּתְּחַזֵּנָה", "עֵינֶיךָ
<i>Malchus sheb'Yesod</i> – the strength of Kingship in a foundational and eternal manner,	מלכות שְׁבִיסוּד – חֲזוֹק הַמַּלְכוּת בְּאֶפֶן יְסוּדִי וְנֶצְחִי
and <i>Malchus sheb'Malchus</i> – the revelation of “Your Kingship is the Kingship of all worlds,”	וּמַלְכוּת שְׁבִמַּלְכוּת – הַגְּלוּי ד' מַלְכוּתָהּ מַלְכוּת כָּל "עוֹלָמִים
“Your Kingship” specifically – the Kingship of Ein Sof as it was before the Tzimtzum (linked with Kesser and the inwardness of Kesser – “Kesser Elyon” is “Kesser Malchus”),	מַלְכוּתָהּ "דִּיקָא – מַלְכוּת דְּאֵין סוֹף שֶׁלִּפְנֵי הַצְּמִצּוּם" (הַקְּשׁוּרָה עִם כֶּתֶר וּפְנִימִיּוּת הַכֶּתֶר, "כֶּתֶר עֲלִיוֹן אִיהוּ"), (כֶּתֶר מַלְכוּת
which is drawn and revealed and becomes “Kingship of all worlds” – “Kingship” specifically,	שֶׁנִּמְשָׁכֶת וּמִתְגַּלֶּה וְנִבְעֶשֶׂית "מַלְכוּת כָּל עוֹלָמִים" – "מַלְכוּת" דִּיקָא
where there is no need for rulership “against their will,” for “His Kingship they accepted upon themselves willingly.”	שְׁאֵין צְרִיךְ ב' מְשָׁלָה" בְּעַל פְּרָחָם, כִּיּוֹן שְׁמַלְכוּתוֹ בְּרִצּוֹן קִבְּלוּ עָלֵיהֶם
(יב)	
And the explanation of the “straight path” to the revelation and coming of Moshiach through <i>Malchus sheb'Tiferes</i> – in terms of actual deed:	וּבִאּוּר הַדֶּרֶךְ יְשָׁרָה" לְהַתְגַּלוּת וּבִיאַת הַמָּשִׁיחַ עַל־יְדֵי מַלְכוּת שְׁבִתְפָּאֲרֶת" – בְּנוֹגֵעַ לַמַּעֲשֶׂה בְּפִעֵל
With the introduction – that since our righteous Moshiach is about to come immediately and at once, but has not yet come in actuality,	וּבִהְקִדְמָה - שֶׁכִּיּוֹן שְׁמָשִׁיחַ צָדִיקוֹ עוֹמֵד לְבוֹא תִּכְף, וּמִיָּד, אָבֵל עֲדִין לֹא בָּא בְּפִעֵל
therefore the final effort (“end of his garments”) of every single Jew is required to bring the Moshiach.	שֶׁלֹּכֵן דְּרוּשָׁה הַהִשְׁתַּדְּלוּת הָאַחֲרוֹנָה (סוֹף לְבוּשָׁיו) שֶׁל כָּל־אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְהִבִּיאַת אֶת הַמָּשִׁיחַ
This action must be (not through <i>Malchus</i> in its purity – i.e., the essence of Moshiach as a king – but rather) through <i>Malchus sheb'Tiferes</i> ,	צָרִיכָה לְהִיּוֹת הַפְּעֻלָּה (לֹא עַל־יְדֵי מַלְכוּת בְּטָהֳרָתָהּ, עֲנִינֵי שֶׁל מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ עֲצוּמוֹ, אֲלֵא) עַל־יְדֵי מַלְכוּת "שְׁבִתְפָּאֲרֶת
meaning: the matter of Moshiach (<i>Malchus</i>) as it exists in Torah (<i>Tiferes</i>),	כְּלוּמָר, עֲנִינֵי שֶׁל הַמָּשִׁיחַ (מַלְכוּת) כְּפִי שֶׁהוּא בַּתּוֹרָה (תְּפָאֲרֶת),
as stated earlier (Section 9) – that through Torah (his aspect as <i>Rav</i>) are drawn and revealed the supernal lights of the Geulah (his aspect as <i>King</i>) in an inward manner.	כְּאִמּוֹר לְעֵיל (סְעִיף ט) שֶׁעַל־יְדֵי הַתּוֹרָה (עֲנִינֵי שֶׁל מָשִׁיחַ בְּתוֹר רַב) נִמְשָׁכִים וּמִתְגַּלִּים הָאוֹרוֹת עֲלִיוֹנִים. דִּהְגָּאָלָה (עֲנִינֵי שֶׁל מָשִׁיחַ בְּתוֹר מֶלֶךְ) בְּאֶפֶן פְּנִימִי

The Rebbe

Parsha Tazria & Metzora

Nun Alef

משׁיחות שבת־פֶּרֶשֶׁת תִּזְרִיעַ מִצְרַע, ו' אִיֶּר ה'תנש"א

From Sichos of Shabbos, Parshas Tazria-Metzora, 6th of Iyar, 5751 (1991)

And in simple terms: <i>Tiferes</i> – this is the matter of Torah study, and <i>Malchus sheb' Tiferes</i> – is the study of Torah in the subjects of Moshiach the King and the redemption, which have been explained in many places.	ובפֶּשְׁטוּת: תִּפְאָרֶת" – הוּא־עֲנֵן לְמוֹד הַתּוֹרָה, וּמַלְכוּת שְׁבִתְפָאָרֶת" – הוּא לְמוֹד הַתּוֹרָה בְּעֲנִינֵי מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ וּבְעֲנִינֵי הַגָּאֻלָּה שְׁנִתְבָּאֲרוּ בְּרַבּוּי מְקוֹמוֹת
And in simple terms: <i>Tiferes</i> refers to the concept of Torah study, and <i>Malchus sheb' Tiferes</i> refers to the study of Torah in the subjects of Moshiach the King and the Redemption, which are elaborated upon in many places—	ובפֶּשְׁטוּת: "תִּפְאָרֶת" – הוּא־עֲנֵן לְמוֹד הַתּוֹרָה, ו"מַלְכוּת שְׁבִתְפָאָרֶת" – הוּא לְמוֹד הַתּוֹרָה בְּעֲנִינֵי מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ וּבְעֲנִינֵי הַגָּאֻלָּה שְׁנִתְבָּאֲרוּ בְּרַבּוּי מְקוֹמוֹת
—in the Written Torah (especially in the words of the Prophets, where “all the books are filled with this matter” [Yalkut Shimoni, Yesha’yahu 499]), and in the Oral Torah—in the Gemara (especially in Maseches Sanhedrin and at the end of Maseches Sotah), and in the Midrashim.	בַּתּוֹרָה שְׁבִכְתָּב (וּבִפְרָט בְּדִבְרֵי הַנְּבִיאִים .. שֶׁכָּל הַסְּפָרִים מְלֵאִים בְּדִבְרֵי זֶה) וּבַתּוֹרָה שְׁבַע־לִפְנֵי, בְּגִמְרָא (וּבִפְרָט בְּמַסְכֵּת סִנְהֶדְרִין – וּבְסוֹף מַסְכֵּת סוֹטָה) וּבַמִּדְרָשִׁים
And especially in the inner dimension of the Torah, beginning with the Zohar (of which it is said: “With this book of yours, which is the Zohar... they will go out of exile with mercy” [Zohar III 124b]).	וְגַם וּבְמִיחָד – בְּפָנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, הַחֵל מִסֵּפֶר הַזֹּהַר (שֶׁבַּהֲאִי חֲבוּרָא דִּילָךְ דְּאִיהוּ סֵפֶר הַזֹּהַר כו' – יִפְקוּן בֵּיהּ, מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמִים
And in particular, in the teachings of Chassidus—through the spreading of the wellsprings outward will come “the master, who is the King Moshiach” [Igros Kodesh Vol. 20, p. 173],	וּבִפְרָט בַּתּוֹרַת הַחֲסִידוּת (שְׁעַל־יְדֵי הַפָּצַת הַמַּעְיָנוֹת), (חוּצָה אֲתִי מֵרָדָא מְלֵכָא מְשִׁיחָא
in the teachings of our Rebbeim, and especially in the teachings (ma'amarim and Likkutei Sichos) of the Rebbe of our generation—a sample and preparation for learning the Torah of Moshiach, “A new Torah will go forth from Me” [Yeshayahu 51:4],	בַּתּוֹרַת רַבּוֹתֵינוּ נְשִׂיאֵנוּ, וּבִפְרָט בַּתּוֹרָתוֹ (מֵאֲמָרִים וְלִקּוּטֵי שִׁיחוֹת) שֶׁל נְשִׂיא דוֹרֵנוּ – מַעֲיִן וְדִגְמָא וְהַכְנָה, "לְלִמּוֹד תּוֹרָתוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, "תּוֹרָה חֲדָשָׁה מֵאֲתִי תֵצֵא
who will teach the entire nation the inner dimension of Torah (the inner reasons of the commandments), the knowledge of G-d (“Know the G-d of your father” [Divrei HaYamim I 28:9]),	שֶׁיְלַמֵּד לְכָל הָעָם פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה (טַעֲמֵי תּוֹרָה), יְדִיעַת ("אֵלֶּכֶת אֶת אֱלֹהֵי אָבִיךָ
as ruled by the Rambam [Hilchos Melachim 12:5]—that in that time... the Jewish people will be great sages and will know hidden matters and will attain knowledge of their Creator...	בְּפֶסֶקֶדִין הַרַמְבַּ"ם שֶׁבְּאוֹתוֹ הַזֶּמֶן... יִהְיוּ יִשְׂרָאֵל חֲכָמִים גְּדוֹלִים וְיֻדְעִים דְּבָרִים סְתוּמִּים וְיַשְׁגִּיגוּ דַּעַת 'בוֹרֵאם כּו
And the increase in Torah study in the subjects of Moshiach and the Redemption (<i>Malchus sheb' Tiferes</i>) is the straight path to bring the actual revelation and coming of Moshiach and the Redemption.	וְהַהוֹסָפָה בְּלִמּוֹד הַתּוֹרָה בְּעֲנִינֵי מְשִׁיחַ וְהַגָּאֻלָּה ("מַלְכוּת שְׁבִתְפָאָרֶת") הִיא הַדֶּרֶךְ יְשָׁרָה לְפַעֵל הַתְּגָלוֹת וּבִיאַת הַמְּשִׁיחַ וְהַגָּאֻלָּה בְּפַעֵל מְמֶשׁ

The Rebbe

Parsha Tazria & Metzora

Nun Alef

משׁיחות שבת־פֶּרֶשֶׁת תִּזְרִיעַ מִצְרָע, ו' אֵיךְ ה'תנש"א

From Sichos of Shabbos, Parshas Tazria-Metzora, 6th of Iyar, 5751 (1991)

(י"ג)	
And regarding "for this I have come," surely this will arouse and be publicized in every place:	וְעַל שֶׁל פֶּעַל בָּאתִי – וּבִנְדָא יַעֲזֹרְרוּ וַיִּפְרָסְמוּ בְּכָל מְקוֹם וּמְקוֹם:
In order to effect the revelation and coming of Moshiach immediately, every single Jew—whether those who dwell in tents (Yissachar, i.e., Torah scholars) or businesspeople (Zevulun), and likewise women and children—each one according to his measure, must increase in the study of Torah (especially) in the subjects of Moshiach and Redemption.	כְּדִי לִפְעֹל הַתְּגָלוֹת וּבִיאַת הַמָּשִׁיחַ תַּכְּף וּמִיד – עַל-כֵּל־אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, הָאֲנָשִׁים – הֵן יוֹשְׁבֵי אֹהֶל (יִשְׁשָׁכָר) וְהֵן בְּעָלֵי עֵסֶק (זְבֻלֹּן), וְכֵן הַנָּשִׁים וְהַטַּף, כָּל חָד וְחָד לְפִנֵּי שְׁעוֹרָא דִּילָהּ – לְהוֹסִיף בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה (בְּמִיחָד) בְּעֲנִינֵי מָשִׁיחַ וְגֵאֻלָּה.
And how good it would be that the learning take place (in public) in groups of ten, because aside from the special advantage of ten learning Torah—"the Shechinah dwells among them" (Avos 3:6)—there is a particular quality when learning the subjects of Moshiach and Geulah in public, in regard to excitement and joy felt in the heart, through which the yearning and anticipation for Moshiach increases.	וְמָה טוֹב – שֶׁהַלְמוּד יִהְיֶה (בְּרַבִּים) בַּעֲשָׂרָה, כִּי, נֹסֵף עַל הַמַּעֲלָה דַּעֲשָׂרָה שְׂיוֹשְׁבִים וְעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה שְׂכִינָה שְׂרוּיָה בֵּינֵיהֶם (אֲבוֹת ג'ו'), יֵשׁ מַעֲלָה מִיחָדָת כְּשֶׁלּוּמִדִּים עֲנִינֵי מָשִׁיחַ וְהֵאֻלָּה בְּרַבִּים בְּנוֹגֵעַ לְהַתְפַּעְלוֹת וְהַשְׂמָחָה בְּרָגֶשׁ הַלֵּב, שֶׁעַל־יָדֵי זֶה הוֹלֵכֶת וְגוֹדֶלֶת הַהִשְׁתַּקְקוּת וְהַצִּפְיָה לְבִיאַת הַמָּשִׁיחַ.
And furthermore—and this is essential: simply to increase in the observance of mitzvos with beauty (<i>hiddur</i>), and especially in beautifying the mitzvah of tzedakah (which includes all mitzvos [Tanya, Iggeres HaKodesh 9]), for tzedakah brings the Geulah closer (Yeshayahu 1:27).	וְעוֹד וְעָקָר – כַּפְּשׁוּט: לְהוֹסִיף בְּקִיּוּם הַמִּצְוֹת בְּהַדּוּר, וּבְמִיחָד בְּהַדּוּר בְּמִצְוֹת הַצְדָּקָה (כָּללוֹת כָּל הַמִּצְוֹת – תַּנְיָא אַגַּה"ק פ"ט), שֶׁמִּקְרֶבֶת אֶת הֵאֻלָּה (יִשְׁעִיָּהוּ א':כז).
And it is fitting and proper to connect the increase in tzedakah with the increase in Torah learning in the subjects of Moshiach and Geulah—through this, the addition in tzedakah is with the intention to bring and hasten the Redemption, since this intention itself is a part of the Torah study in Geulah matters: learning (in thought—from time to time) the statement of our Sages: "Great is tzedakah, for it brings the Geulah."	וּבִנְדָא וְנִכּוֹן לְקַשֵּׁר הַהוֹסָפָה בַּצְדָּקָה עִם הַהוֹסָפָה בַּתּוֹרָה בְּעֲנִינֵי מָשִׁיחַ וְהֵאֻלָּה – עַל־יְדֵי־זֶה שֶׁהוֹסָפָה לַצְדָּקָה הִיא מִתּוֹךְ פּוֹנָה לְקָרֵב וּלְזַרֵּז אֶת הֵאֻלָּה, כִּינּוֹן שְׂפּוֹנָה זֶה כְּשֶׁלְעֲצֻמָּה הִיא חֵלֶק מִלְמוּד הַתּוֹרָה בְּעֲנִינֵי הֵאֻלָּה – הַלְמוּד (בְּמַחְשְׁבָה – מִזְמָן לְזְמָן) דְּמֵאֲמַר חֲכָמֵינוּ ז"ל: "גְּדוֹלָה צְדָקָה שֶׁמִּקְרֶבֶת אֶת הֵאֻלָּה".
(י"ד)	
May it be the will that the decision regarding all the aforementioned matters hasten, accelerate, and immediately bring the ultimate goal and intent—the revelation and arrival of Moshiach in actual reality, literally immediately and plainly:	וְיֵהִי רָצוֹן שֶׁהַחֲלֻטָּה בְּכָל־הַנֶּזֶק לְעֵיל תִּמְהַר וּתִתְּנֶה וְתִבְיָא תַּכְּף וּמִיד אֶת הַתְּגָלוֹת וְהַמְכָּוֶן – הַתְּגָלוֹת וּבִיאַת הַמָּשִׁיחַ בְּפוּעַל מָשִׁשׁ, תַּכְּף וּמִיד מָשִׁשׁ וּבְפִשְׁטוּת:

The Rebbe

Parsha Tazria & Metzora

Nun Alef

משׁיחות שבת־פֶּרֶשֶׁת תִּזְרִיעַ מִצְרַע, ו' אֵיךְ ה'תִּנְש"א

From Sichos of Shabbos, Parshas Tazria-Metzora, 6th of Iyar, 5751 (1991)

That on this holy Shabbos, Parshas <i>Isha Ki Sazria Veyaldah Zachar, Zos Tihiyeh Toras HaMetzora Beyom Taharaso</i> (before the Torah reading, and how much more so before studying Pirkei Avos in Mincha), we should merit the birth and revelation of Moshiach Tzidkeinu (“Chivra Devei Rabbi,” as on his day of purification)—	שָׁבוּם הַשְׁבֶּת־קֹדֶשׁ פֶּרֶשֶׁת "אִשָּׁה כִּי תִזְרִיעַ וְיִלְדָּה זָכָר", "זֹאת תִּהְיֶה תוֹרַת הַמִּצְרָע בְּיוֹם טְהָרָתוֹ" (לִפְנֵי הַקְּרִיאָה בַּתּוֹרָה וְעַל־אֶחָת כִּמָּה וְכִמָּה לִפְנֵי לְמוֹד פְּרָקִי אָבוֹת בְּמִנְחָה), תִּהְיֶה לְדַת וְהַתְגַּלּוּת מְשִׁיחַ צִדְקֵנוּ – ("חִיּוּרָא דְבֵי רַבִּי", כִּפִּי שֶׁהוּא בְּיוֹם טְהָרָתוֹ
That we merit to hear the proclamation (throughout the entire world and across all levels of existence) “Behold, this is Moshiach the King coming,” and “Behold, this is the glory of the holiness of my teacher and father-in-law the Rebbe, the leader of our generation, who has come” (since “those who dwell in the dust will awaken and sing” (Yeshayahu 26:19), and tzaddikim arise immediately (Zohar I:128b)),	שְׂזוּכִים לְשִׁמְעַ הַהֲכָרָזָה (בְּכָל הָעוֹלָם וּבְכָל סֹדֶר הַהִשְׁתַּלְשְׁלוֹת) "שֶׁהִנֵּה זֶה (מֶרְאָה בְּאַצְבָּעוֹ וְאוֹמֵר: זֶה) מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ בָּא", וְהִנֵּה זֶה כְּבוֹד־קֹדֶשׁ מוֹרֵי וְחָמִי אֲדָמוֹ"ר נָשִׂיא דוֹרָנוּ בָּא (כִּיּוֹן שֶׁ"הַקִּיצוֹ וְרָנְנוּ שְׂכָנֵי עָפָר" (יִשְׁעִיהוּ כ"ו:י"ט), וְצַדִּיקִים קָמִים לְתַתִּיחָה מִיָּד – ((זוֹהַר ח"א קכ"ח:ב
Together with all the leaders of our people and all the righteous of Israel, Moshe and Aharon among them.	וְכָל רַבּוֹתֵינוּ וְנִשְׂאֵינוּ וְכָל צַדִּיקֵי וְנִשְׂאֵי יִשְׂרָאֵל, וּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עִמָּהֶם
And together with all the Jewish people—"our young and old...our sons and daughters" (Shemos 10:9), "I will yet gather upon him his gathered ones" (Yeshayahu 56:8), "from Ashur and from Egypt...from the islands of the sea" (Yeshayahu 11:11), coming with the clouds of heaven (Daniel 7:13) to our holy land, to Jerusalem the holy city, to the Beis HaMikdash ("a house of prayer for all nations" (Yeshayahu 56:7)), and to the Holy of Holies—	וְיִתְחַד עִם כָּל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל, "בְּנֻעָרֵינוּ וּבְזָקְנֵינוּ גו' בְּבָנֵינוּ וּבְבָנוֹתֵינוּ" (שְׁמוֹת י"ט), "עוֹד אֶקְבֹּץ עָלָיו לְהַקְבִּיצוֹ" (יִשְׁעִיהוּ נ"ו:ח'), "מֵאַשּׁוּר וּמִמִּצְרַיִם כו' וּמֵאֵי הַיָּם" (יִשְׁעִיהוּ י"א:י"א) – בָּאִים עִם עַנְנֵי שְׁמַיָּא (דְּנִיאל ז':י"ג) לְאַרְצֵנוּ הַקְּדוּשָׁה, לִירוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ, לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ ("שְׁבִית תִּפְלֶה יִקְרָא לְכָל הָעַמִּים" (יִשְׁעִיהוּ – נ"ו:ז)), וְלִקְדֹשׁ הַקְּדוּשִׁים
As it is written in the parsha we will soon read at Mincha: “With this shall Aharon come into the holy” (Vayikra 16:3)—the entry of the Kohen Gadol on Yom Kippur to the Holy of Holies. And in the future, not only Aharon but every single Jew will be like a Kohen Gadol (“a kingdom of priests” (Shemos 19:6), great priests), and not only on Yom Kippur, but at any moment he wishes to enter.	כְּמוֹ־שֶׁכְּתוּב בְּפֶרֶשֶׁה שְׁקוּרִין תִּכָּף בְּמִנְחָה: "בְּזֹאת יָבוֹא אֶהְרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ" (וַיִּקְרָא ט"ז:ג'), כְּנִיסַת כֹּהֵן גָּדוֹל בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים לְקֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים, וְלַעֲתִיד לָבוֹא – לֹא רַק אֶהְרֹן, אֲלָא גַם כָּל־אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל שִׁיְהִיָּה בְּדִרְגַת כֹּהֵן גָּדוֹל ("מַמְלֶכֶת כֹּהֲנִים", "כֹּהֲנִים גְּדוֹלִים" – שְׁמוֹת י"ט:ו'), וְלֹא רַק בְּיוֹם־הַכַּפּוּרִים, אֲלָא גַם בְּכָל שָׁעָה שֶׁהוּא רוֹצֶה לְהִכָּנס
And above all—and this is essential: that all this should happen in actual reality, below ten tefachim (within physical reality), such that we can bless and thank: “Shehechiyanu V’kiyemanu V’higiyanu Lazman Hazeh.”	וְעוֹד – וְהוּא הָעֶקֶר: שֶׁכָּל זֶה נַעֲשֶׂה בְּפוֹעַל מַמָּשׁ, לְמַטָּה מִעֲשָׂרָה טַפְחִים, כֹּף שִׁיְכּוּלִים לְהוֹדוֹת וּלְכַרֵּךְ עַל לָדָה "וְהַתְגַּלּוּת הַמְּשִׁיחַ": שֶׁהִתְקִינוּ וְקִיָּמְנוּ וְהִגִּיעֵנוּ לְזִמְנֵי הַזֶּה

[NOTE: Summary

The Rebbe

Parsha Tazria & Metzora

Nun Alef

משיחות שבת-פרשת תזריע מצרע, ו' אדר ה'תנש"א

From Sichos of Shabbos, Parshas Tazria-Metzora, 6th of Iyar, 5751 (1991)

This profound discourse, delivered by the **Lubavitcher Rebbe**, explores the mystical and practical significance of *Tzaraas* (leprosy) and its purification process, relating it to the ultimate redemption through **Moshiach**.

At its core, the Rebbe teaches that:

- The **negaim** (blemishes) described in *Tazria-Metzora* are not just physical afflictions or punishments, but are rooted in **very lofty divine lights** (אורות עליונים) that have descended improperly due to lack of integration into vessels.
- **Galus (exile)** is likened to a state of *Tzaraas*—an external concealment of inner holiness. The geulah (redemption) comes not by nullifying the exile, but by **revealing its true essence**: that it, too, contains elevated divine potential.
- The **key to transforming exile into redemption** lies in the process of *ratzo v'shov*—the upward yearning and return movement. This must be balanced, especially through **Torah (Tiferes)** which harmonizes divine longing and grounded action.
- Particularly significant is the attribute of **Malchus she'b'Tiferes** (Royalty within Harmony), which symbolizes **studying Torah about Moshiach and redemption**, especially in a way that integrates lofty ideals into real, applied learning and life.

The Rebbe identifies this as “**the straight path**” (דרך ישרה) **to bring Moshiach**, by learning about him in the Torah—**Torah Shebichtav, Torah Shebaal Peh, Zohar, Chassidus, and especially the teachings of our generation.**

Practical Takeaway

Learn Torah about Moshiach: The Rebbe urges each Jew—regardless of background—to increase in Torah study specifically in the subjects of **Moshiach and redemption**. This includes **Chassidus, Zohar, Rambam on Moshiach, and Midrashim** on geulah.

Balance Ratzo and Shov: One should strive for intense closeness to Hashem (*ratzo*), but **ground it in action**—Torah and mitzvos (*shov*), particularly **learning and giving tzedakah** with the kavannah to bring Moshiach.

Do it together: Studying these topics **in a group** (preferably with a quorum of ten) is especially powerful, bringing about more joy and deeper longing for Moshiach, thus **accelerating the redemption**.

The Rebbe

Parsha Tazria & Metzora

Nun Alef

משיחות שבת-פרשת תזריע-מצרע, ו' אייר ה'תשנ"א

From Sichos of Shabbos, Parshas Tazria-Metzora, 6th of Iyar, 5751 (1991)

 See the Geulah in the Galus: Instead of waiting passively, reveal the divine purpose and light hidden in exile—it's already here, waiting for us to open our eyes.

 Chassidic Story from the Lubavitcher Rebbe (Author of this Discourse)

“Where is Moshiach?!”

In the 1980s, during a *Sunday dollars* distribution line, a young child stood before the Rebbe. The Rebbe smiled warmly and asked the child:

“What are you learning in school?”

The boy replied, “That Moshiach is coming.”

The Rebbe leaned forward and said:

“Very good. But don’t just learn about it — do something to bring him!”

Then, looking around at the crowd, the Rebbe raised his voice slightly:

“Tell the people: Don’t just wait for Moshiach — cry out for him!”

On another occasion, someone asked the Rebbe:

“Where is Moshiach?”

The Rebbe paused and answered with intense emotion:

“He is waiting... waiting for us to do our part.”

These moments reflect what this entire maamar calls for: **learning, crying out, and acting**—not only to await geulah, but to **demand it and make it happen**.

Conclusion:

This discourse is not only a call to study but a **directive to live redemption**—to transform exile into geulah, Tzaraas into purity, darkness into light, and longing into reality—**now. END**

NOTE]